

TAX. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1986 Ἔτος ΛΣΤ' Ἀριθ. φύλλου 809
Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΠΡΟΣ ΑΠΑΝ ΤΟ ΧΡΙΣΤΕΠΩΝΥΜΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὅπως γνωρίζετε μετὰ τὸ αἶσιον πέρας τῶν τελευταίων γεγονότων εἰς τὴν μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, χάριτι Θεοῦ, ἡ ἡνωμένη κανονικὴ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπέδωκε δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ τῆς ἐπανεξυψώσεώς του εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν τόσον εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν στερῆμα, ὅσον καὶ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν Αὐτῆς τέκνων.

Ἐν ἐκ τῶν κυρίων μελημάτων τῆς προσπάθειας αὐτῆς, ἥτο ἡ ἐπανεκδόσις τοῦ ἱστορικοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Πράγματι χάριν εἰς τὰς προσπάθειάς τοῦ τε διευθυντοῦ αὐτῆς καὶ τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, ἐπετεύχθη ἡ ἐπανεκδόσις. Σκοπὸς πλέον εἶναι ἡ βελτίωσις αὐτῆς, οὕτως ὥστε

νὰ καταστῇ τὸ ἄξιον ἐμπιστοσύνης πνευματικόν, πληροφοριακόν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνιστικὸν φύλλον, ποὺ θὰ ἀπηχῇ τὴν ἐπίσημον γνώμην τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Διὰ νὰ γίνῃ ὁμοῦς πραγματικότης ὁ στόχος αὐτός, χρειάζεται καὶ ἡ ἰδικὴ σας συμπαράστασις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ κατὰ δύο τρόπους. Πρῶτον μὲ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ ὅλων μας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» εἰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους ἀνθρώπους, ὥστε νὰ φθάσῃ τὸ μήνυμα τῆς ἀκαινοτομήτου καὶ ἀπαραχαράκτου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης καὶ ἀφ' ἑτέρου μὲ τὴν ὑλικὴν ὑποστήριξιν παντός δυναμένου πιστοῦ διὰ τὴν κάλυψιν τοῦλάχιστον μέρους τῶν μεγάλων δαπανῶν ἐκτυπώσεως καὶ κυκλοφορίας τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ.

Ἐὰν σήμερον ὄλαι αἱ αἵρέσεις καὶ τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀντιθρησκευτικὰ συστήματα κυκλοφοροῦν πλήθος ἐντύπων, διὰ τῶν ὁποίων διαφημίζουσιν καὶ διαδίδουσιν τὰς κακοδοξίας των καὶ τὸ δηλητήριον τῆς ἀθείας καὶ τῆς πλάνης, εἶναι φανερόν ποία εἶναι ἡ εὐθύνη ὑμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἂν δὲν διαδώσωμεν, ὡς ἔχομεν ἱερὰν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁρθὴν πίστιν εἰς ἓνα λαὸν εὐσεβῇ πλὴν ὁμως κινδυνεύοντα νὰ ἀπωλέσῃ τὴν πίστιν τοῦ ἐξ ὧν των προαναφερθέντων κινδύνων καὶ πιέσεων.

Ὅθεν ποιοῦμεθα ἑκκλησίαν εἰς ὑμᾶς πατρικῶς, ὅπως ἕκαστος πιστὸς ἐκ τοῦ ὑστερήματός του συμβάλῃ εἰς τὴν ὁμολογίαν καὶ ἀπόσκοπον ἑκδοσὶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν εὐρυτέραν αὐτῆς διάδοσιν.

Ἡ δὲ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
+ Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ Μέλη

+ Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
+ Ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
+ Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΑΝΤΩΝΙΟΣ
+ Ὁ Δημητριάδος καὶ Μαγνησίας ΜΑΞΙΜΟΣ
+ Ὁ Ἀχαΐας καὶ Πελοποννήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
+ Ὁ Οἰνός ΜΑΤΘΑΙΟΣ
+ Ὁ Πενταπόλεως ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΣ
+ Ὁ Δωδεκανήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
+ Ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
+ Ὁ Χίου Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσσῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ
+ Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
+ Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ὁρθῶς, καλῶς καὶ μητρικῶς ποιοῦσα ὥρισεν τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἀρχὴν τῆς Ἰνδικτιῶνος ἐξαγγέλουσα σημαντικὰ μηνύματα μετὰ τὴν θείαν ὑμνολογίαν τῆς ἡ ὁποία ἐγράφη, τὸ πλεῖστον, παρὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ Ζ' Μ.Χ. αἰῶνα.

Ἀλλὰ καλὸν εἶναι ἱστορικῶς νὰ μάθωμεν, τί θὰ πῇ ἡ λατινικὴ λέξις Indictio ἡ ὁποία ἐξελληνισθεῖσα λέγεται Ἰνδικτος ἢ Ἰνδικτιῶν. Κατ' ἀρχὰς ἦτο κύκλος 15 ἐτῶν, ἐν χρήσει παρὰ Ρωμαίους, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἰσαποστόλου Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καθιερώθη τῷ 312 μ.Χ., ἀρχὴ δὲ αὐτοῦ ἡ 1η Σεπτεμβρίου. Indictio σημαίνει ἐπινέμησις, ἢ ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον διανομή· ἐξ οὗ συνάγεται ὅτι ἡ Ἰνδικτιῶν παρὰ τοῖς Ρωμαίοις θὰ ἐδήλου τὴν ἀναθεώρησιν τῆς βάσεως ἐπὶ τῶν γαιῶν φόρων, ὡς ἀναφέρουν οἱ σχολιασταί, ὁ δὲ τρόπος ἐξευρέσεώς της ἐνδιαφέρει αὐτοὺς ποὺ διερευνοῦν, ἀκριβολογοῦντες μετὰ τὴν ἐξειδικευμένην μέτρησιν τοῦ χρόνου.

Αὐτὸ ὁμως ποὺ προέχει εἶναι νὰ δοῦμε τί εἶδους μηνύματα μᾶς προσκομίζει αὐτὴ ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτου, πάντοτε ποδηγετούμενοι, ἀπὸ τὴν πλούσιαν Ἐκκλησιαστικὴν ὑμνολογίαν, αὐτὴν τὴν μητέρα μας καὶ διδάσκαλον ἐφ' ὧν τῶν πνευματικῶν διδασμάτων, ποὺ σκοπὸν ἔχουν νὰ μᾶς μετακινήσουν ἀπὸ τὴν τελματώδη πνευματικὴν ἀπραξίαν ποὺ εὐρισκόμεθα. Ἀρχὴν τῆς Ἰνδικτιῶνος, ὡς ἀφήσωμεν τὴν θείαν ὑμνολογίαν νὰ κατευθύνῃ τὸν πενιχρόν μας κάλαμον.

«Προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων καὶ συστησάμενος τὴν κτίσιν ἐκ τοῦ μη ὄντος εἰς τὸ εἶναι· καὶ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος· εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου δωρούμενος εἰρήνην ταῖς ἐκκλησίαις σου, νίκας τῷ Βασιλεῖ, εὐφορίαν τε ἐν τῇ γῇ».

Προσφεύγει ὁ ἅγιος ὑμνογράφος καὶ παρακαλεῖ τὸν Προαιώνιον Λόγον, τὸν μόνον δημιουργὸν τοῦ παντός, νὰ εὐλογήσῃ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐν τῇ χρηστότητί του, χορηγῶν ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης πλουσίαν τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν εἰρήνην εἰς τὰς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἱκετεύων νὰ κρατύνῃ τὸν ἄρχοντα τῆς Πολιτείας καὶ νὰ χορηγήσῃ εὐφορον γῆν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐν τῷ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἐλέει.

Μήνυμα πρῶτον καὶ κύριον ὁ Προαιώνιος Λόγος ὁ ἰδρύσας (συνεργεῖα Πατρὸς καὶ Πνεύματος ἁγίου) τὰ σύμπαντα. Ἐκτὸς αὐτοῦ οὐδεὶς ἄλλος.

Μήνυμα δεύτερον εἶναι Αὐτὸς ὁ Δημιουργὸς ὁ ὁποῖος εὐλογεῖ τοὺς χρόνους καὶ καιροὺς, ὡς λέγει ὁ Θ. Λουκᾶς Πράξ. 1.7.

«Χρόνους ἢ καιροὺς οὐς ὁ Πατὴρ ἔθεσε ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ».

Μήνυμα τρίτον. Νὰ χορηγήσῃ ὁ Ἀρχων τῆς εἰρήνης τὴν θείαν καὶ ἀδιατάρακτον εἰρήνην εἰς ὅλας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι διὰ μέσου τῶν αἰώνων κλυδωνίζονται, ἀπὸ ἐσωτερικὰς (αἰρέσεις) καὶ ἐξωτερικὰς ἐχθρῶς.

Μήνυμα τέταρτον. Νίκας εἰς τοὺς πιστοὺς Βασι-

λείς κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν ποῦ ἐπιβουλεύονται τὴν πατρίαν Γῆν (αὐτὴ εἶναι ἐντολὴ τοῦ θ. Παύλου). Α' Τιμ. 22.

«Εὐχαριστίας ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων ὑπὲρ Βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων ἵνα ἡρεμον καὶ ἡσυχίον βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι».

Καὶ μῆνυμα πέμπτον. Εὐφορίαν καὶ ἀγαθὴν καρποφορίαν ἐν τῇ Γῇ διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἐπάρκειαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τὴν διαιώνισιν τοῦ Εἴδους, ποῦ αἱ χεῖραι αὐτοῦ ἐπλασαν.

Αὐτὰ τὰ μηνύματα καλούμεθα νὰ τὰ ἀποκρυπτογραφήσωμεν καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόσωμεν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς χριστιανικῇ ζωῇ διὰ νὰ ζήσωμεν ἡνωμένοι ἐν Κυρίῳ. Ἄλλως πῶς θὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ἀτραπὸν, χωρὶς τὴν ἀκραιφνὴ πίστιν μας πρὸς τὸν Ἄπειρον Λόγον ποῦ εἶναι ὁ Κύριος τοῦ παντός, ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης καὶ δοτὴρ παντός ἀγαθοῦ ἐν τῇ ζωῇ.

Ἄλλὰ ὁ λόγος φέρει καὶ ἄλλον λόγον καὶ ἀμέσως

ἀναμνησκόμεθα τὸ δεύτερον ἀντίφωνον τοῦ πρώτου ἤχου, τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου (συγγραφεὺς τῶν Ἀναβαθμῶν ἐν Θεσσαλονίκη).

«Ἄγιω Πνεύματι, πᾶσα ἡ κτίσις καινουργεῖται παλινδρομοῦσα εἰς τὸ πρῶτον».

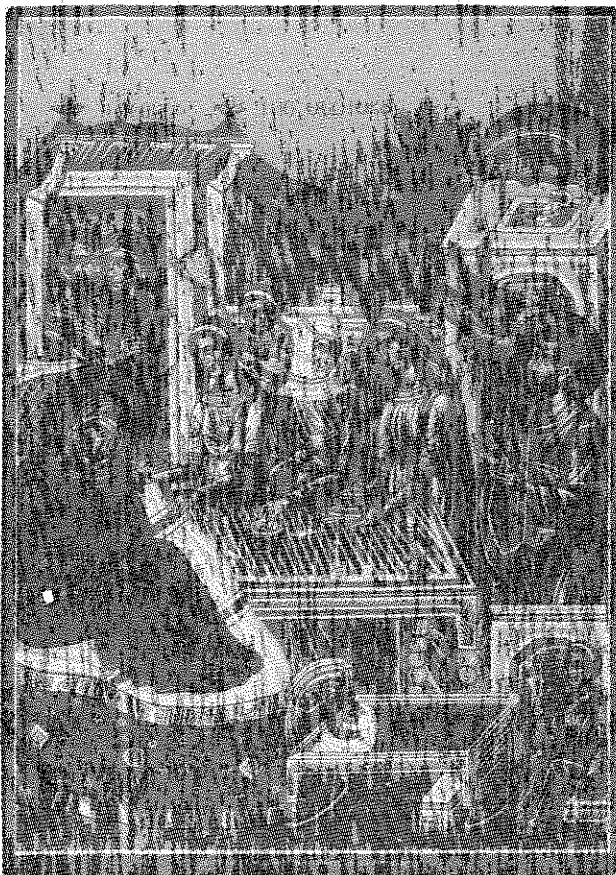
Αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μὲ συνάναρχον τὸν Λόγον, εἶναι τὸ φωτίζων καὶ ἁγιάζων πάντα ἀνθρώπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

Αὐτό, ποῦ προνοητικῶς παλινδρομεῖ - συντηρεῖ τὰ Σύμπαντα, ὥς θελήσῃ ἐν τῷ ἀπείρῳ Του ἐλέει νὰ εὐλογήσῃ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ νὰ μᾶς ἀξιῶνῃ, καθ' ἕκαστον χρόνον, νὰ ἐορτάζωμεν καὶ νὰ ὑμνολογοῦμεν τὸν Κύριον τῆς δόξης τὸν δοτὴρα, ὡς γράφομεν ἀνωτέρω, παντὸς πνευματικοῦ καὶ ὕλικου ἀγαθοῦ ὅπως ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος Κεφ. 1.17 λέει:

«Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαίνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων».

Ἀμήν

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς μᾶς δίδει μίαν ἐναργὴ εἰκόνα τοῦ Γενεθλίου τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ καλὸν εἶναι νὰ τὴν παραθέσωμεν ἐν μεταφράσει, διὰ νὰ διευκολύνῃ τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὸν γράφοντα διὰ νὰ σύρῃ ἀπλὰς γραμμὰς πρὸς δόξαν τῆς Ἀειπαρθένου Κόρης, τῆς τεκούσης τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

«Διὰ τὴν ἁγίαν καὶ ὑπερύμνητον Ἀειπαρθένον Θεοτόκον Μαρίαν εἰς τὰ προηγούμενα ἀφοῦ ἐκθέσαμεν λεπτομερῶς καὶ παρουσιάσαμεν τὸ κυριώτερον, ὅτι δηλαδὴ ονομάζεται κατ' ἐξοχὴν καὶ ἀληθινὰ Θεοτόκος, τὴν θὰ ὁλοκληρώσωμεν τὰ ὑπόλοιπα. Αὕτη, δηλαδή, ἀφοῦ προωρίσθη ἀπὸ τὴν προαιώνιον προγνωστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφοῦ «εἰκονίσθη» καὶ προανηγέλθη διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μὲ διαφόρους εἰκόνας καὶ μὲ λόγους Προφητικοὺς ἐβλάστησε τὸν καθωρισμένον καιρὸν ἀπὸ ρίζαν τῆς οἰκογενείας Δαυὶδ».

καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ ὡς ἄνω Ἅγιος Πατὴρ μᾶς εἰσαγάγει εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ἁγίαν ὑπόθεσιν τοῦ γενεθλίου τῆς Ἀειπαρθένου, ὡς ἐξῆς:

«Ὁ Ἰωακείμ ἐπῆρεν γυναῖκα του τὴν σεμνὴν καὶ ἀξέπαινον Ἄνναν. Ἀλλὰ ὅπως ἡ Παλαιὰ Ἄννα

(*Ἑλκανᾶ*) ἐνῶ ἦταν στείρα, μὲ τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ὑπόσχεσίν της ἐγέννησε τὸν Σαμουὴλ καὶ ἔτσι καὶ αὕτη μὲ τὴν ἰκεσίαν καὶ τὴν ὑπόσχεσίν της ἀποκτᾷ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν Θεοτόκον, διὰ τὴν μὴ στερηθῆ καὶ εἰς αὐτὸ ἀπὸ κανένα ἐνδοξον δι' αὐτὸ λοιπὸν γεννᾷ ἡ Χάρις (ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὄνομα Ἄννα) τὴν Κυρία, διότι αὐτὸ σημαίνει τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, διότι ἐγενε ἀληθινὰ Κυρία ὄλων τῶν δημιουργημάτων, μὲ τὸ νὰ γίνῃ Μητέρα τοῦ Δημιουργοῦ). Γεννᾶται μάλιστα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰωακείμ ποῦ ἦταν εἰς τὴν προβατικὴν πύλην καὶ προσφέρεται εἰς τὸ ἱερὸν.

Ὅπως σαφῶς βλέπωμεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς μᾶς δίδει πλήρη περιγραφὴν καὶ ἐπεξηγήσιν τί σημαίνει τὸ ὄνομα Ἄννα καὶ τὸ ὄνομα Μαρία καὶ ἡμεῖς οἱ ἅπλοι τὴν σκέψιν καὶ τὴν γραφίδα, τί ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν περισσότερον; Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα πῶς ὁ Ἰωακείμ ἦταν ἀπὸ Βασιλικὴν φυλὴν καὶ σὰν φιλόθεος καὶ πλούσιος προσέφερεν διπλὰ δῶρα πρὸς τὸν ἱερὸν Ναόν, ἀλλὰ ἦταν πάντα περίλυπος διὰ τὴν ἀτεκνίαν αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς του.

Ὁ οὐρανὸς ἀργησε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς προσευχὰς τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἀλλὰ ἡ ἀργοπορία αὕτη τέλειον ἔργον ἐπετέλεσεν, διότι ἐγεννήθη ἐξ αὐτῶν ἡ πανάμωμος Κόρη, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Γηρασμένα καὶ παραλελυμένα γόνата τοῦ Ἰωακείμ καὶ στειρότης ἐκ μέρους τῆς ἀγ. Ἄννης δὲν εἶναι ἐμπόδιον διὰ τὸν παντοδύναμον Θεόν. Ἔτσι δὲν ἔπραξεν ὁ Κύριος καὶ εἰς τὸν 100ετῆ Ἀβραὰμ καὶ εἰς τὴν γραίαν καὶ στείραν Σάρραν; «Θεὸς ὅπου βούλεται νικᾷται φύσεως τάξις» ὅπως λέγει καὶ ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος. Ὁ παντοδύναμος ὁ ὀρίσας τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἵνα αὐτὸς ὁ ἴδιος ποῦ ἐθελουσίως τοὺς «παροπλίζει», γιὰ νὰ θέσῃ ἐτέρους, πρὸς βελτίωσιν τῶν πρώτων. Τί ἐστὶν θαῦμα; Παρά, ἄρσις τῶν φυσικῶν νόμων, θεσμίων καὶ κανόνων διὰ τὴν ἡμετέραν ἀπιστίαν καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν ἡμῶν τῶν ἀδυνάτων. «Κύριε βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ» ἔλεγε ὁ τυφλός. Καὶ ὁ Κύριος συγκατανεύων «αἶρει αὐτήν» καὶ ἀντ' αὐτῆς δημιουργεῖ πίστιν «φλέγουσαν» ἐν τῇ καρδίᾳ μας! Ὁ βάθος πλοῦτου καὶ σοφίας τοῦ Ἀπεῖρου Θεοῦ!

Ὁ δὲ Ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀγιωνύμου ἡμέρας, οὕτω λαλεῖ:

«Στείρα ἄγονος ἡ Ἄννα, σήμερον κροτεῖτω φαιδρῶς λαμπροφορεῖται τὰ ἐπίγεια βασιλεῖς σκιρτάτωσαν ἱερεῖς ἐπ' εὐλογίαις εὐφραινέσθωσαν ἑορταζέτω ὁ σύμπας κόσμος».

καὶ μὲ αὐτὴν τὴν προτροπὴν τοῦ ἁγίου ἀνδρὸς τοῦ ἀκμάσαντος τὸν 7ον μ.Χ. αἰῶνα, ὡς ἑορτάσῃ σύμπας ὁ κόσμος τὴν πανήγυριν τὴν ὁποῖαν ἔχει ὀρίσει ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας, διότι κατὰ τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν, Ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης τὸν Ἱεροσολυμίτην αὕτη τῷ ὄντι εἶναι:

Ἀρχὴ μὲν ἑορτῶν ἡ παροῦσα πανήγυρις, πρώτη δὲ μετὰ τὸν νόμον καὶ τὰς σκιὰς καὶ μέντοι καὶ πρὸς τὴν χάριν καὶ τὴν ἀλήθειαν εἰσοδος. Ἔστι δὲ ἡ αὕτη καὶ πρώτη καὶ μέση καὶ τελευταία. Ἀρχὴν μὲν ἔχουσιν τὴν τοῦ νόμου περαιώσιν, μεσότητά δὲ πρὸς τὰ ἄκρα συνάφειαν, τέλος δὲ τῆς ἀληθείας φανέρωσιν τέλος γὰρ Νόμου Χριστός.

Καὶ ὅπως βλέπωμεν δὲν ὑπάρχει ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ποῦ οἱ ἅγιοι Πατέρες ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος, λαλοῦντες, ὑμνήσαν τὴν Θεοτόκον, ἡ ὁποία ἐμήνυσε χαρὰν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην διὰ τοῦ ὑπερφυοῦς καὶ ἱστορικῶς μοναδικοῦ καὶ ἀνεπαναλήπτου γεγονότος τῆς γεννήσεως ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Καὶ ἐφ' ὅσον ἀρχίσασμεν τὸν λόγον μὲ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην Δαμασκηνὸν ὡς περαιώσωμεν τὸ παρὸν μ' αὐτὰ ποῦ μᾶς προτρέπει καὶ μᾶς παρακινεῖ ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ ποιηθέντι κανόνι τῆς ἑορτῆς.

«Δεῦτε πιστοὶ, πνεύματι θεοῦ γηθόμενοι (χαίροντες) τὴν ἐξ ἀκαρποῦ σήμερον ἐπιδημήσασαν (Παρθένον καὶ Κυρίαν Θεοτόκον) εἰς βροτῶν (ἀνθρώπων) σωτηρίαν ἀειπάρθενον Κόρην, ὑμνοῖς τιμήσομεν».

Δεῦτε λοιπὸν, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι, ὡς δεχθῶμεν Αὐτήν (ἡ ὁποία προήλθε ἀπὸ τὴν στείραν καὶ ἄκαρπον Νηδύν τῆς Ἁγίας Ἄννης) τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἡ ὁποία ὑπῆρξεν πρόξενος τῆς σωτηρίας μὲ ὕμνους καὶ τιμὰς, ψάλλοντες ἐν ταπεινῷ φρονήματι καὶ ἱερᾷ κατανύξει:

«Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ ἐξ οὗ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ λύσας τὴν κατάραν ἔδωκε τὴν εὐλογίαν καὶ καταργήσας τὸν Θάνατον, ἔδωκός τοι ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Γένοιτο.

+ ὁ Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου
Ἰουστίνος

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας χρωματίζει μὲ τὰ ὠραιότερα ἐπίθετα τὴν παγκόσμιον ὕψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Καὶ πολὺ δίκαια διότι ἔτσι ἐχαρακτηρίσθη κατὰ τὸ 326 μ.Χ. ἡ ὕψωσις τοῦ Τιμίου Ξύλου ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, παρουσία τῆς ἀγιωτάτης καὶ Ἰσαποστόλου Ἑλένης τῆς βασιλίσσης καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἀγίου Μακαρίου.

Ἦταν τόσοσιν ἡ κοσμοσυρροή καὶ τὸ πλήθος τῶν εὐρισκομένων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει ποῦ καὶ ἡ ἀπλή προσκύνησίς Του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔθεωρήθη τῷ ὄντι προβληματική! Ἐκτὸς τῆς εὐλαβοῦς κοινωνίας τῶν Χριστιανῶν, εὐρίσκοντο καὶ ἄλλα ἔθνη, καὶ διόλου ἐπίθανον, φέροντες μόνον τὴν προσωινμίαν τοῦ Χριστιανοῦ, ἀλλὰ ἀντιθέτως τυχάρπαστοι, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπῆρξεν κίνδυνος καταστροφῆς ἢ διαρπαγῆς Του, Ὡρίμως καὶ ἀγίως τότε σκεφθέντες ἀπεφάσισαν ὅπως τὰ πλήθη νὰ τὸν ἰδοῦν μόνον ὕψωμένον ἐπὶ τοῦ ἁμβωνος καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεόν, πρὸς ἀποφυγὴν κάθε τυχόν ἐκτροπῆς.

Ἱστορικῶς ἡ Βασίλισσα κοπιάσασα ὑπὲρ τὴν δυνάμιν τῆς ἀνεκάλυψε τοῦτον εἰς χῶρον σκεπασμένον ἀπὸ αἰῶνες ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Δὲν ἀνεκαλύφθη ἐκεῖ μόνον ὁ Τίμιος Σταυρὸς ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι δύο τῶν συσταυρωθέντων ληστῶν, καὶ κατόπιν ὑψηλῆς θαυματουργίας Του ἐπὶ νεκρᾶς, ἡ ὁποία ἀνεστήθη, διεπιστώθη ὅτι ἦτο ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Τὸ Τίμιον Ξύλον τοῦ ὁποίου μικρὰ μέρη μόνον φυλάσσονται εἰς Βασιλικά Μοναστήρια ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει, ὡς ἐν τῇ Μονῇ Ξηροποτάμου καὶ ἀλλαχοῦ, εἶναι τὸ πολυτιμότερον τῶν πραγμάτων καὶ φυλάσσεται καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀποκοπή ἐξ αὐτοῦ ἔστω καὶ ἀπλοῦ ρινίσματος. Οἱ φυλάσσοντες ἔστω καὶ ἐλάχιστον πολοστημόριον ἐξ αὐτοῦ εἶναι εὐτυχεῖς, διότι εἶναι μυριάκις πολυτιμότερον καὶ τῶν πλέον φημισμένων λίθων τιμίων. Ἀνεκτίμητος ἢ ἀξία τους!

Αὐτὸς ὁ Τίμιος Σταυρὸς κατὰ τὴν ὕμνολογίαν εἶναι ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης. Εἶναι ἡ ὠραιότης τῆς ἐκκλησίας Βασιλέων τὸ κραταίωμα καὶ τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, ὅπως εὐφῆμως ψάλλει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας. Διὰ νὰ λάβωμεν ἀπλὴν ἔννοιαν ἢ αἴσθησιν τί σημαίνει δι' ἡμᾶς ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ποῦ λαμβάνει χώραν ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ Γῆς Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις, ἃς ἀναμνησθῶμεν τὴν συγκίνησιν καὶ ἱερὸν κραδασμὸν μετὰ δακρύων ποῦ ἔχει ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐν μέσῳ Βασιλικῶν, Ἐξαπτερύγων, Θυμιαμάτων καὶ Κηρίων. Τῷ

ὄντι θαυμαστὴ ἡ ἔξοδος αὕτη, ὁ δὲ ἱερεὺς ὁ φέρων τὸν σταυρὸν εὐλογεῖ τὰ πυκνὰ πλήθη σταυροειδῶς ποιῶν ἑκατὸν βαθεῖας μέχρις ἐδάφους μετανοίας, πεντάκις, καὶ κατόπιν ἐναποθέτει αὐτὸν ἐπὶ ἀναλόγου βάθρου εἰς προσκύνησιν τῶν πιστῶν ἀναφωνῶν:

«Σῶσον Κύριε τὸν λαὸν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου».

τρὶς φορές, διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ Κοντάκιον τοῦ Σταυροῦ.

«Ὁ ὕψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς δώρησαι Χριστέ ὁ Θεός...».

Ἀλλὰ καλὸν νομίζουμε νὰ θίξῃ ἡ στήλη αὕτη ὠρισμένα τὰ συμβολίζοντα τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου διὰ μέσου τῶν Αἰώνων. Ἡ ἐπανάληψις των θὰ βοηθήσῃ καὶ ἐμὲ τὸν εὐτελεῖ γράφοντα καὶ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἀνανώστας οἱ ὅποιοι. εὐδοκία Θεοῦ, θὰ ἀναγνώσουν τὰς γραμμὰς ταύτας, διότι οὔτε ἡ ἐπανάληψις, οὔτε καὶ ὁ χρόνος μᾶς τρομάζει. Γι' αὐτὸ τασσόμεθα, ἐν ταπεινῷ φρονήματι, νὰ κάμωμεν, ἐφ' ὅσον ζοῦμε, τὴν χρονικὴν διαδρομὴν ἐπιστρατεύοντες τὰ σημαντικότερα, περιστατικὰ ἐξ αὐτῶν.

α) Ὁ Ἀβραάμ ἐντολῇ τοῦ Κυρίου ἔτοιμος νὰ βυθίσῃ τὴν μάχαιραν εἰς τὰ στήθη τοῦ μονάκριβου υἱοῦ τοῦ Ἰσαάκ, ἐμποδίσθη διὰ τοῦ ἀγγέλου δι' αὐτὸ καὶ προσεκομίσθη κριὸς ὁ ὁποῖος ἦτο προσδεμμένος εἰς τὸ ξύλον Σαβέκ. Τὸ ξύλον Σαβέκ σαφῶς ἀπεικονίζει τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ὅπου ἐθυσιάσθη ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ Πατρὸς. (Γεν. ΚΒ' 13).

β) Ὁ μέγας Μωϋσῆς τέμνων τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν διὰ νὰ περάσουν οἱ ἑκατοντάδες χιλιάδες τῶν Ἑβραίων διὰ τὴν ῥάβδου ἔτεμε αὐτήν, ὅπως ἐνδεικτικῶς καὶ χαρακτηριστικῶς ἀναφέρει ἡ Καταβάσις τοῦ Σταυροῦ.

«Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς ἐπ' εὐθείας ῥάβδου τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε».

γ) Εἰς τὴν ἔρημον εὐρισκόμενος ὁ Μωϋσῆς μετὰ τοῦ λαοῦ σταθμεύσας παρὰ τὴν ἐλώδη λίμνην τῆς Μερρᾶς, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἦταν παντάπασιν πικρὸν, καὶ ἀγωνιῶν τί νὰ ποιήσῃ, ἔλαβεν ἐντολὴν παρὰ τοῦ Παντοκράτορος νὰ ρίψῃ ξύλον διὰ τὴν γλύκανσίν του. Ἔτσι καὶ ἐγίνε καὶ ἐποτίσθη ὁλος ὁ λαὸς ἀπὸ τὴν λίμνην τῆς Πικρίας. (Ἐξ. 15.23).

δ) Ὅταν ἀμάρτησε ὁ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ κατὰ τὴν ἀνταρσίαν τῶν Υἱῶν Κορρέ, Δαθάν καὶ Ἀβειρών, τότε ὁ Κύριος ἐπέτρεψε νὰ πέσουν φίδια ἰόβολα εἰς τὴν παρέμβολὴν των καὶ ἐξ αὐτῶν

δηλητηριαζόμενοι ἄφηναν τὰ κῶλα οἱ πολλοί. Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν σύγχυσιν καὶ ἀγωνίαν ἐδεήθη, ἐκτενῶς πρὸς τὸν Κύριον ὁ Μωϋσῆς καὶ ἔλαβεν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Ὑψιστον νὰ θέσῃ ἐπὶ «σημείου» χάλκινον ὁμοίωμα ὀφews ἵνα σ' αὐτὸ προσβλέποντες αὐτοὶ ποὺ ἐδαγκάνοντο νὰ σώζωνται. Οὕτω καὶ ἐγένετο. (Ἄριθ. 21.6).

Τὰ ἄνω εἶναι σαφῆ προεικονίσματα τοῦ τριμεροῦς Σταυροῦ τοῦ Κυρίου (πεύκη, κέδρος καὶ κυπάρισσος) ὁ ὁποῖος ὑψοῦται σήμερον παγκοσμίως.

Τὴν δύναμιν τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, δὲν τὴν κατανοεῖ κανεὶς, παρὰ μόνον ὁ Ὁρθόδοξος λαὸς τοῦ Θεοῦ διότι ἡ γνῶσις περὶ Σταυροῦ δὲν λέγει τίποτα διὰ τὸν μὴ πιστεύοντα, ἐνῷ δι' ἡμᾶς εἶναι «δύναμις Θεοῦ καὶ Θεοῦ σοφία». Ἀκούσατε δὲ τὸν Θ. Παῦλον τί γράφει εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς Κορινθίους (Α' Κοριν. Κεφ. 1.18).

«Ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολυμένοις μωρία ἐστὶ, δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ».

Ὁ λόγος γύρω ἀπὸ τὸ ζωοποιόν Ξύλον εἶναι μωρία διὰ τοὺς ἀπίστους, δι' ἡμᾶς δὲ ἀκαταμάχητος δύναμις ποὺ ἀπορρέει ἐξ αὐτοῦ ἔστω καὶ ἀπλῶς τυπούμενος ἐφ' ἡμῶν.

Ἄς ἀκούσωμεν τί μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς διὰ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Ἰωάν. Δαμασκηνὸς (Δ. 11.84).

«Αὐτὸ μὲν οὖν τὸ Τίμιον Ξύλον ὡς ἀληθῶς καὶ σεβάσιμον, ἐν ᾧ ἑαυτὸν εἰς θυσίαν ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸς προσενήνοχεν, ὡς ἁγιασθὲν τῇ ἀφῇ τοῦ ἁγίου σώματος καὶ αἵματος, εἰκότως (φυσικᾶ) προσκυνητέον».

Ὁ δὲ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τὸ σέμνωμα

τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀγιότητος εἰς τὴν ΙΑ ὁμιλίαν του, λέγει:

«Τοῦτο οὖν ἡ τοῦ Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις τὸ δι' ἀσθενείας νικῆσαι τὸ διὰ ταπεινώσεως ὑψωθῆναι τὸ διὰ πτωχείας πλουτῆσθαι. Οὐ μόνον δὲ ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸ μυστήριον ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος θεῖος καὶ προσκυνητός, σφραγὶς ἱερὰ καὶ αἰδέσιμος, ἁγιαστικὴ τε καὶ τελεστικὴ, καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὸν ἴδιον λόγον:

«Ὁ Σταυρὸς πρὸς πάντα τείνων τὰ πέρατα, καὶ πάντα περιλαμβάνων τὰ ἄνω, τὰ κάτω, τὰ περὶ τὰ μεταξύ, ὃ καὶ μόνον φαινόμενον, τὸν μὲν ἀρχέκακον ὄφιν φυγαδεύει καὶ καταισχύνει, μεγαλύνει δὲ Χριστόν, τὴν αὐτοῦ νίκην ἀναφαίνον τῷ κόσμῳ».

Καὶ ἡ διάπυρος καὶ στεντωρία ἁγία φωνὴ τῆς ἐρήμου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου:

«Πᾶσα ἐορτὴ καὶ πράξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι σωτηρία καὶ καύχημα ἡμῶν τῶν πιστῶν. Καύχημα δὲ καυχημάτων εἶναι ὁ Σταυρός. Ὡ! ποῖον στόμα ἢ ποῖα γλῶσσα θέλει ἐγκωμιάσει ἐπαξίως τὸ ἀκαταμάχητον τεῖχος τῶν Ὁρθοδόξων, τὸ νικηφόρον ὄπλον τοῦ μεγάλου Βασιλέως Χριστοῦ!

Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε διὰ νὰ σωθῆτε, γόνυ κλείνοντας ἐμπρὸς εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν πρὸς ἐπίτευξιν ὅλων τῶν ἁγίων παρορμήσεων καὶ ἐπιθυμιῶν μας. Γένοιτο.

+ ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας
Ἀθανάσιος

ΑΙ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους Αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς Λειτουργοὺς Αὐτοῦ πυρὸς φλόγα (Ψαλμ. ΡΔ. 4).

Γράφοντας ὁ ἅγιος Παῦλος τὴν πολυσέλιδον ἐπιστολὴν του πρὸς Ἑβραίους ἐπικυρώνει, οὕτως εἰπεῖν, τὸ ψαλμικὸν «ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους Αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς Λειτουργοὺς Αὐτοῦ πυρὸς φλόγα» μὴ ἀφήνων ἔστω καὶ τὴν ἐλαχιστοτάτην ιδέαν: Ὅ,τι ἐπίστευαν οἱ πρὸ Χριστοῦ Προφῆται, πι-

στεύουν καὶ οἱ ἡμέτεροι μετὰ Χριστοῦ διάκονοι τοῦ λόγου ὅτι καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ περίοδος τῆς χάριτος πιστεύει εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν Ἀγγέλων, τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ ὅλων τῶν ἐπουρανίων λειτουργικῶν πνευμάτων, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ νοηθῇ προχριστιανικὴ ἐποχὴ καὶ μεταχριστιανικὴ τοιαύτη χωρὶς αὐτὰς τὰς ἐπουρανίους Δυνάμεις.

Ὁ δὲ ἴδιος Παῦλος ἀποσαφηνίζει πῶς οἱ Ἀγγελοι εἶναι λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ ἀποστελλόμενα διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ χωρικὸν ἔχει οὕτω.

«Ἄγγελοι εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἐβρ. Α. 14).

Ἦτε Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη εἶναι πλήρης ἀπ' αὐτὰς τὰς ἐπουρανίας δυνάμεις παρὰ τὸν ὕψιστον Θρόνον τοῦ Παντοκράτορος, γνωστοί παρὰ τοῖς ἀνθρώποις δέ, Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ, δύο ἀπὸ τοὺς πρωτοστάτας καὶ ἐπισημοτέρους! Σὲ ὑψηλότερους στρατηγικοὺς στόχους, βλέπομεν τὰ Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ. Ἄς μείνωμεν, ὅμως στοὺς Ἀρχαγγέλους καὶ Ἀγγέλους γιατί ἄλλως τὸ ἄρθρον μας θὰ πάρῃ θέσιν Θεολογικῆς πραγματείας, ποὺ εἶναι ἐκτὸς στόχου ἀπὸ τὸ παρὸν φύλλον τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ τὰ ἄρθρα στοχεύουν σὲ ἀπλὴ γνωσιολογία τῶν θρησκευτικῶν μας πραγμάτων καὶ ἐνισχύουν τὸ φιλακόλουθον πνεῦμα τῶν πιστῶν.

Ἐὰν δὲν ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα καὶ ἡρνούμεθα τὴν ὑπαρξίν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων, ὅπως ἔπραττον οἱ Σαδδουκαῖοι εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ὅποιοι καταδικάζονται ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Κύριον καὶ οἱ ὅποιοι ὡς ἀναφέρει δὲν ἐπίστευον εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν οὔτε εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῶν λειτουργικῶν πνευμάτων:

«Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασιν μήτε ἄγγελον, μήτε πνεῦμα».

ὅπως χαρακτηριστικῶς διατυπώνει ὁ θ. Λουκᾶς (Πράξ. ΚΓ. 8).

Καὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Πεντάτευχον τοῦ Μωϋσέως βλέπομεν μερικὰ ἀπὸ τὰ πλείστα σημεῖα αὐτῆς ποὺ ἐνισχύουν τὴν ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι οἱ Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι εἶναι ἀρρήκτως σύν δεδεσμένοι μὲ τὴν ὑπαρξίν τοῦ κόσμου, ἀνθρώπου ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῇ μεταθανατίῳ τοιαύτῃ:

Α. Μὲ τὴν πτώσιν τῶν πρωτοπλάστων καὶ τὴν ἔξοδόν των ἀπὸ τὸν Παράδεισον βλέπομεν ἐναργῶς Χερουβείμ δόξης φράττοντα τὴν εἰσοδὸν εἰς αὐτοὺς:

«Καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ κατώκησεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ ἔταξε τὰ Χερουβείμ καὶ τὴν φλογίνην ρομφαίαν φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς». (Γεν. Γ. 24).

Αὐτὸ εἶναι σαφές διὰ τὴν χρωματίσιν τὴν προχριστιανικὴν ἐποχὴν διὰ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν τῶν λειτουργικῶν πνευμάτων εἰς διακονίαν ἀποστελλομένων παρὰ τοῦ Παντοκράτορος.

Β' Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀβραάμ, παρὰ τὴν δρυὶν τοῦ Μαρμρῆ, τρεῖς ἐπίσημοι Ἄγγελοι ἐνεφανίσθησαν μετ' αὐτοῦ συνομιλοῦντες καὶ συντρώγοντες. Ἐὰν δὲν ἦσαν Ἄγγελοι θὰ ὠμίλη ἡ Γένεσις περὶ αὐτῶν; (Γέν. 18.1). Ἄς προχωρήσωμεν εἰς τὸν λόγον.

Γ' Εἰς τὸ Ὄρος, οὗ ἐτάξετο ὁ Κύριος, νὰ θυσιάσῃ τὸν Ἰσαάκ, Ἄγγελος Κυρίου ἐναφανίσθη καὶ ἀπέτρεψε τὴν πρόθυμον πρᾶξιν τοῦ Ἀβραάμ, δεικνύων εἰς αὐτὸν Κριὸν πρὸς θυσίαν ἀντὶ τοῦ υἱοῦ του.

Δ'. Ἀποφεύγουσα ἡ παιδίσκη Ἄγαρ τὴν μῆνιν τῆς Σάρρας ἔφευγεν ἀπὸ τὴν κυρίαν τῆς μετὰ τὸν υἱὸν τῆς Ἰσμαήλ. Περιπλανηθεῖσα ἄσιτος καὶ χωρὶς ὕδωρ, ἐτοίμη νὰ ἀποθάνῃ ἄγγελος Κυρίου ἔδειξε τὸ σημεῖον ποὺ θὰ εὑρίσκειν φρέαρ ὕδατος ζῶντος.

«Καὶ ἐκάλεσεν Ἄγγελος Θεοῦ τὴν Ἄγαρ καὶ εἶπεν αὐτῇ... καὶ ἀνέωξε ὁ Θεὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς καὶ εἶδε φρέαρ ὕδατος ζῶντος» (Γεν. 21-29).

Ε'. Ὁ Ἰσαάκ πορευόμενος εἰς Χαρρὰν ἐκοιμήθη καθ' ὁδὸν καὶ εἶδε ὄραμα: Κλίμακα ἀπὸ γῆθεν πρὸς Οὐρανὸν καὶ ἄγγελοι Κυρίου ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον (Γεν. ΚΗ 12).

Ζ'. Εἰς τὸν Γεδεὼν ραβδίζοντα σῖτον ἐν τῷ ληνῷ Ἄγγελος Κυρίου ἐνεφανίσθη καὶ τοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰσραήλ.

«Ραβδίζων σῖτον ἐν ληνῷ... καὶ ὤφθη Ἄγγελος Κυρίου καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν» (Κριτ. ΣΤ' 12).

Η'. Εἰς τὸν Μανωὲ καὶ τὴν γυναῖκά του Ἄγγελος Κυρίου δὲν ἐνεφανίσθη καὶ τοὺς ἀνήγγειλεν τὴν γένησιν τοῦ Σαμψῶν;

«Καὶ ὤφθη Ἄγγελος Κυρίου πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ εἶπεν». (Κριτ. ΙΓ. 3).

Ὁλόκληρον τὸ ἡμικανονικὸν βιβλίον τοῦ Τωβίτ αποτελούμενον ἀπὸ 14 κεφάλαια, ἀναγράφει ἐκτενῶς τὴν ζωὴν του μετὰ τοῦ υἱοῦ του Τωβία οἱ ὁποῖοι περιστοιχοῦνται, συνεχῶς ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον Ραφαήλ (Σωτὸς καταπέλτης κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν δυσπιστούντων).

Ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τοὺς Ἀγγέλους: Ὁ Ἀγγελος Γαβριήλ ὑπῆρξε εἰς τὸ Θαῦμα τῆς ἐνανθρωπίσεως διότι αὐτὸς ἐστάλη ἀπὸ τὴν Τριαδικὴν Θεότητα καὶ εὐηγγέλισε τὴν Θεοτόκον τὸ ἐξάισιον θαῦμα τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Ὁ Γαβριήλ καθυσύχασε τὴν ἀγωνίαν τοῦ Ἰωσήφ διὰ τὴν σύλληψιν τῆς Παρθένου (Λουκ. Α' 26).

β) Οἱ Ἀγγελοι Κυρίου εὐαγγελίζονται εἰς τοὺς ἀγραιοῦντας ποιμένας τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, πλῆθος δὲ ἐξ αὐτῶν ὕμνουν τὸν ἐν ὑψίστοις Θεόν.

«Σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανοῦ αἰνοῦντων τὸν Θεὸν καὶ λεγόντων δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. Β 13).

γ) Ἀγγελοι διηκόνουν τὸν Κύριον μετὰ τὴν τεσπαρακονθήμερον νηστείαν ἐν τῷ Ὄρει (Ματθ. Δ 11).

δ) Ἀγγελος Κυρίου ἐνίσχυε Αὐτὸν εἰς τὸν κῆπον τῆς Γεσθημανῆ

«Ὡφθη δὲ αὐτῷ Ἀγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν» (Λουκ. ΚΒ 43).

ε) Ἀγγελοι Κυρίου ἀνήγγειλαν τὴν Ἀνάστασιν καὶ καθυσύχασαν τὴν καρδίαν τῶν Μυροφόρων.

«Ἰδοὺ ἄνδρες δύο ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθίσεσιν ἀστραπτούσαις» (Λουκ. ΚΔ. 4).

στ) Ἀγγελοι Κυρίου ἐβεβαίωσαν τοὺς μαθητὰς κατὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Ὄρει τῶν Ἑλαιῶν.

«Καὶ ταῦτα εἰπὼν (ὁ Κύριος) βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη... καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρεστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῇ λευκῇ». (Πράξ. Α' 9).

Αὐτὰ εἶναι μερικὰ ἀπλά καὶ χτυπητὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν διὰ τὴν ὑπαρξίν τῶν ἀγγέλων καὶ λειτουργικῶν πνευμάτων ἀποστελλομένων παρὰ τοῦ Θεοῦ δι' αὐτοὺς ποῦ θέλουν νὰ κληρονομήσουν σωτηρίαν.

Πᾶς τις ἀμφιβάλλων διὰ τὴν ὑπαρξίν των, εὐρίσκεται ἐν φρικτῇ καὶ ἐπικαταράτῃ ἀγνωσίᾳ καὶ ἡ ἐμμονὴ εἰς τὴν ἀμφιβολίαν του συνεπάγεται φοβερὰς κυρώσεις παρὰ τοῦ Παντοκράτορος. Θεωρεῖται ἐκπτώτος καὶ ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τοῦδε τὴν αἰώνιον καταδίκην.

Ἡμεῖς δὲ οἱ πιστοὶ ἀκραδάντως παραδεχόμεθα τὴν ὑπαρξίν των, ὅχι μόνον διὰ τὰς ἀπλὰς περιπτώ-

σεις ποῦ ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω, ἀλλὰ ἐν Κυρίῳ καυχόμεθα καὶ διὰ τὸν ἀτομικὸν μας ἄγγελον ποῦ μᾶς ἔχει ἐκχωρήσῃ ὁ Κύριος καὶ ποῦ παρευρίσκεται κοντὰ μας. Ἡ Ὁρθόδοξος λατρεία ἔχει καὶ ἰδικὴν προσευχὴν πρὸς τὸν ἀτομικὸν Ἀγγελον τόν:

«ἐφ'esτῶτα ἐν τῇ ἀθλίᾳ μας ψυχῇ καὶ τοῦ σώματος».

καὶ ἱκετεύομεν νὰ παραμείνῃ κοντὰ μας καὶ νὰ μὴν ἀποστῇ ἀφ' ἡμῶν ἀλλὰ νὰ μᾶς κρατήσῃ τὴν «παρειμένην μας χεῖρα» καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Ἡ Ἱερὰ ἀκολουθία ποῦ ἔχει ὀρίσει ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τοὺς Ἀγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους τὴν 8ην Νοεμβρίου εἶναι πηγὴ θείων θησαυρισμάτων. Ἀς τὴν ἐορτάσωμεν, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ καὶ πνεύματι, διὰ νὰ ἔχωμεν τοὺς Ἀγγέλους συναντηλῆπτους κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θείας παλιγγενεσίας.

Πρὶν ὁμῶς κλείσωμεν τὸ παρόν πονημάτιον ἃς ἀφήσωμεν τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον τὸν χρυσὸν εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν καρδίαν νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ: Λόγος (ΜΒ. 9-10):

«Ὁρᾶτε, λέγει ὁ Χριστὸς ἐν τῷ Ἱερῶν Εὐαγγελίῳ. Μὴ καταφρονήσατε ἐνός τῶν μικρῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ Ἀγγελοι αὐτῶν... διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς (Ματθ. ΙΗ. 10). Κάθε πιστὸς δηλαδὴ ἔχει ὡς φύλακα ἓναν Ἀγγελον. Ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν κάθε ἐνάρετος

ἄνθρωπος εἶχεν ὡς φύλακα ἓναν Ἀγγελον, καθὼς λέγει ὁ Ἰακώβ, «Ὁ Θεὸς ὁ τρέφων με ἐκ νεότητος ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, ὁ Ἀγγελος ὁ ρυθόμενος με ἐκ πάντων τῶν κακῶν (Γεν. ΜΗ. 16). Ἐὰν λοιπὸν ἔχωμεν ἀγγέλους ὡς φύλακας, ἃς εἴμεθα προσεκτικοὶ ὅπως θὰ εἴμεθα ἐὰν ἦτο παρὼν ὁ παιδαγωγὸς μας».

Καὶ μετὰ τὴν ἀδιάσειστον παρέμβασιν τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἃς παρακάλεσωμεν τὸν Κύριον αἱ ἐπουράνιοι δυνάμεις Του νὰ εἶναι συμπαραστάται καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν. καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ἀποκαλυφθῆναι δόξαν. Γένοιτο.

+ ὁ Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ
Καλλίνικος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Ἀστέρες Πολύφωτοι

Ὁσιος π. Ἡμῶν Καλλίνικος,
Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

«Ἔως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς
ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε (Ἰωαν. 12.36).

Αὕτη ἡ θεία καὶ ἐνάρετη μορφή τοῦ Πατρός
ἡμῶν Καλλνίκου Πατριάρχου Κων/πόλεως δεσπό-
ζει εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν στερέωμα ἐπὶ 15 περίπου
ἔτη. Ὁ ἐνάρετος καὶ ἅγιος Βίος του, δὲν εἶχε τὸ
προηγούμενον κατὰ τὸ ἔτος 685 μ.Χ. ἐπὶ Βασιλείας
Ἰουστινιανοῦ τοῦ νέου τοῦ Ρινοτμήτου. Κατὰ τὸν
χρόνον τῆς ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Θρόνῳ παραμονῆς
του, ἐκτὸς τοῦ πλουσίου κοινωνικοῦ καὶ πνευμα-
τικοῦ ἔργου, ζῶν ἐν ἀπλότητι καὶ μακρὰν πάσης
ἐπιδείξεως, ὑπέστη μέγαν κατατρεγμὸν καὶ κατασυ-
κοφάντησιν ἐκ μέρους τοῦ Παλατίου.

Πάντα ὁ ἅγιος ὠρθωνε τὸ θεῖον του ἀνάστημα
μπροστὰ στίς ἀνομες ἀξιώσεις τοῦ Ρινοτμήτου, καὶ
τίποτε δὲν ἄφηνε νὰ γίνη χωρὶς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ
Εὐαγγελικοῦ νόμου. Ἡ ζωὴ του ἄρχισε νὰ λαμβάνη
τὴν μορφήν τοῦ μαρτυρίου ὅταν ὁ Βασιλεὺς, παρα-
κινούμενος ἀπὸ τὸν ἄλλον ἄρχοντα τοῦ κόσμου
τούτου, ζήτησε τὴν κατεδάφισιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ
τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῶν Μητροπόλεων. Αὐτὸ τὸ
παράνομον αἶτημα τοῦ Βασιλέως τοῦ Ρινοτμήτου ἡ
ἱστορία τὸ ἀναγράφει καὶ ὅτι εἶπε εἰς τὸν Βασιλέα:

*«Μὴ εἶναι εὐχή ἐπὶ καθαιραίσει, ἀλλὰ μάλλον ἐπὶ
οἰκοδομῇ ἐπὶ συστάσει γάρ, φησὶν ὁ Θεὸς τὸν
κόσμον ἐποίει, οὐκ ἐπὶ καταλύσει. Δόξα σοι
Χριστέ τῷ ἀνεχομένῳ πάντοτε».*

Ἄλλοι ἱστορικοὶ δὲν ἀναγράφουν αὐτὴν τὴν
παράτολμον αἰτησιν τοῦ Βασιλέως πρὸς τὸν Πα-
τριάρχην, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ἀναγράφεται ἐπὶ τοῖς
ἐκκλησιαστικοῖς δέλτοις, καλὸν εἶναι νὰ τὸ ἀναφέ-
ρωμεν, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ τὰ διαμει-
φθέντα μεταξὺ ἁγίου Πατρός καὶ Βασιλέως. Αὐτό,
τὸν ἔφερε, προφανῶς, σὲ πλήρη ρήξιν μὲ τὸν
Βασιλέα, ὁ ὁποῖος τελικῶς, ἐπέτρεψε ὁ Θεός, καὶ
κατεδιώχθη ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του! Τοῦ ἀπέ-
κοψαν τὴν ρίνα (μύτη) ἐξ οὗ καὶ ρινότμητος καὶ
μέρος τῆς γλώσσης του καὶ ἔφυγε κυνηγημένος ἀπὸ
τὴν θείαν δίκην εἰς τὸν Χερσῶνα Κριμαίας. Ἐκεῖ ὁ
ἀνάπηρος, ἀλλὰ πανοῦργος Βασιλεὺς τῇ βοηθείᾳ
τῶν Βουλγάρων, ὅπως ἀναφέρεται, ἐξεστράτευσε
ἐναντίον τῆς Κων/πόλεως, καὶ ἐπολιόρκει τὴν Βασι-
λεύουσιν, ἐπὶ πολὺ χρόνον.

Μὲ ψευδὴ ὁμολογίαν ὅτι θὰ σεβασθῇ τὸν πλη-
θυσμὸν καὶ δὲν θὰ προβῇ σὲ ἀντίποινα συγκατέ-
νευσεν καὶ τὸν ἐδέχθη ἡ Σύγκλητος, μὲ τὰ μισθο-
φορικὰ στρατεύματά του. Εἰσερχομένου εἰς τὴν
Πόλιν, παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν του προέβη εἰς δηώ-
σεις, λεηλασίας καὶ σφαγὰς, τὸν δὲ ἄκακον Πατριάρ-
χην, νομίζων ὅτι ἦτο μετὰ τῶν ἀντιπάλων του, τοῦ
ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς (τὸ τελευταῖον τὸ ἀνα-
φέρουν ἐπίσημα ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά) καὶ τὸν
ἐξώρισαν εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐκεῖ τὸν ἐνετοίχισαν

(τὸν χτίσανε), διὰ νὰ πεθάνῃ μὲ αὐτὸν τὸ οἰκτρὸν
τέλος. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ποῦ παρίστατο ἐν τῷ μαρτυ-
ρίῳ του, τὸν ἐνεψύχωσεν καὶ παρέμεινεν ζῶν ἐν τῷ
θεμελίῳ τοῦ τοίχου τεσσαράκοντα ἡμέρας. Ἀφαι-
ρεθέντος τοῦ ἐπιχρίσματος, εὐρέθη θαύματι ζῶν καὶ
ἀναπνέων, ἡ κακουχία ὅμως τοῦ ἐντοίχισμοῦ τὸν
ἄφησε ζῶντα ἐτέρας τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ
ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριόν του.

Ἡ σωρὸς τοῦ ἁγίου μάρτυρος, τῇ προστάξει,
τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πρὸς τὸν Πάπα ἐνεταφιά-
σθη εἰς τὸν ναὸν Πέτρου καὶ Παύλου ἐν Ρώμῃ.

Αὐτὸ ἦτο τὸ μαρτυρικὸν τέλος τοῦ ὁσίου Πα-
τρός, ὁ ὁποῖος ἀνέβη εἰς τὸν Θρόνον τὸν Πατριαρ-
χικὸν τῆς Κων/πόλεως, λόγῳ τοῦ εὐλαβοῦς καὶ
ἁγίου βίου του. Ζῶν ἐν ὁσιότητι καὶ ἁγιασμῷ
ἀντέκρουσε ὅλας τὰς παρανομίας τοῦ Βασιλέως καὶ
ὅπως λέγει ὁ Θεῖος Παῦλος Β' Τιμ. Γ 12.

*«Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν
Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται».*

Καὶ ἐξεδιώχθη ὁ ἅγιος τυφλωθεὶς καὶ ἐντειχει-
σθεὶς, ἡ μακαρία του δὲ ψυχὴ εὐρίσκεται εἰς τοὺς
Οὐρανοὺς δεομένη ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἑσαεὶ ἁμαρτω-
λῶν, ἀλλὰ εὐλαβῶς ἐορταζόντων τὴν ἐνδοξον καὶ
μακαρίαν μνήμην του, τὴν 23ην Αὐγούστου.

Ἀρχιμ. Χριστόφορος
Ἀγγελόπουλος.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

Ε Κ Δ Ο Σ Ι Σ :

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου

ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΤΑ ΜΥΡΙΠΝΟΑ ΑΝΘΗ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ

Ὁσάκις ἐπικαλούμεθα τὸν Ἁγ. Μεγαλομάρτυρα τὸν Μυροβλήτην Δημήτριον ἡ καρδιά μας σκιρτᾷ ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, γιατί τόσοσιν παράδοξον, ἀλλ' ἀληθινόν, ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι παραστέκεται κοντὰ μας καὶ μᾶς ἀκούει ἐπικαλούμενοι τον. Ὁσάκις περνᾶμε ἀπὸ ἱερὸν τέμενος ποὺ τιμᾶται στὸ ἅγιον καὶ ἐνδοξον ὄνομά του ἡ χαρὰ ποὺ νοιῶθουμε, σὰν συναίσθημα παιδικῆς ἀθωότητος, ὅτι εἶναι ὁ ἅγιός μας καὶ ποῦ σ' αὐτὸν ἔχομεν βάλλει τὰ βωτικά, οἰκονομικά καὶ πνευματικά προβλήματα μας νὰ τὰ ἐπιλύσῃ. Ὁ καθείς ἐξ ἡμῶν ὅταν προφέρῃ τὸ ὄνομά Του νοιῶθαι ἕνα ἐνδόμυχο σκίρτημα γιατί πιστεύουμε πῶς ἔχομεν νὰ κάνουμε μ' ἕνα οἰκεῖο πρόσωπο ποὺ εἴμεθα πάντοτε μαζί του. Σ' αὐτὸ ἐπάνω ἐνθυμούμεθα τὸν θ. Παῦλον ποὺ γράφει πρὸς Ἑφεσίουσ (Ἑφ. 2.19) ὅτι «ἡμεῖς εἴμεθα συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἂν αὐτὸ συμβαίνει μὲ τοὺς πλείστους τῶν Ἁγίων, ὁ Ἁγιος Δημήτριος εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ παίρνει τοὺς περισσότερους καὶ μεγαλύτερους τίτλους ἀγάπης. Αἱ πρὸς αὐτὸν δεήσεις μας ἔχουν σχεδὸν ἄμεσον ἀνταπόκρισιν γιατί σπεύδει καὶ ἐκτελεῖ χωρὶς ἀναβολὴν τὰ αἰτήματά μας.

Θὰ ἦταν ἱστορικῶς ἐν ἀπολύτῳ τάξει ἐὰν ἐνθυμούμεθα καὶ καταγράψωμεν τὴν στιχομυθίαν ὅταν συνηντήθησαν Ἁγιος Δημήτριος καὶ Ἁγιος Ἀχιλλεῖος Λαρίσης ποὺ ἀμφότεροι ἔφευγον ἀπὸ τὴς «κοιτίδες τους» - λόγῳ ἀθλιότητος καὶ ἁμαρτωλότητος τῶν κατοίκων, τῶν πόλεων ποὺ ἴσταντο φρουροὶ καὶ θεματοφύλακες, γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὸ μέγεθος τῆς προστασίας ποὺ παρέχουν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Λαρίσης.

1. Ἁγ. Ἀχιλλεῖος, Λαρίσης. *Φεύγω διὰ τὰς ἁμαρτίας καὶ τὰς ἀνομίας τοῦ κόσμου· προσέταξε ὁ Θεὸς νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν Λάρισα.*

2. Ἁγ. Δημήτριος: Τότε ἐδάκρυσεν Αὐτὸς καὶ εἶπε: *Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἔπαθον Ἀρχιερεῦ Ἀχιλλεῖ πολλὰκις ἐβοήθησα τοὺς Θεσσαλονικεῖς καὶ ἀπὸ αἰχμαλωσίας τοὺς ἐλύτρωσα καὶ ἀπὸ θανατικὸν καὶ ἀσθένειαν, πλὴν τώρα ἀπὸ τὰς πολλὰς τὰς ἁμαρτίας των ἀπέστη ὁ Θεὸς ἀπ' αὐτοὺς καὶ μὲ προσέταξε νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ παραδοθοῦν εἰς χεῖρας τῶν ἀγαρηνῶν (Δαμασκηνὸς Στουδίτης).*

Καὶ ἀναφέρεται αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ γεγονός διὰ νὰ καταδείξῃ πόσο, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Ἁγ. Δημήτριος, ἐστάθη, στέκεται καὶ θὰ στέκεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὁ προστάτης, ὁ πατέρας, ὁ Ἀρχηγὸς ἐν πολέμῳ, ὁ παρήγορος Ἀγγελὸς δι' ὅλας τὰς ἡλικίας, ὁ ἀκούραστος φρουρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων μας! 1700 χρόνια τώρα φρουρεῖ τὴν τῶν Θεσσαλονικέων πόλιν, καὶ παρ' ὅλο το γεγονός ὅτι εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ ὅλοι μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, Αὐτὸς στέκεται ἀκούραστος προστάτης τῆς ζωῆς μας.

Διὰ τὸν Ἁγ. Δημήτριον ἔχουν καταγραφεῖ τόμοι ὁλόκληροι συγγραμμάτων διὰ τὰ ἐξαίσια χαρίσματα ποὺ τοῦ ἔχει δώσει ὁ Τριαδικὸς Θεός, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τόμοι κρίνονται *ἀνεπαρκεῖς* διὰ νὰ προσδιορίσουν τὸ ὕψος καὶ βάθος αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ μεγαλείου! Θὰ μένη εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα ὁ φίλος, ὁ προστάτης, ὁ παιδαγωγὸς ἐν Χριστῷ, καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης θὰ δέεται γιὰ μᾶς τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀνάξιους.

Νέος, ὡραίος, καλὸς καὶ εὐπαίδευτος ὁ Ἁγ. Δημήτριος, ἐνδοξὸς εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν Στρατὸν ἦτο τὸ σέμνωμα τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀγιότητος καὶ εὐπρεπείας. Ὅλων τὰ μάτια ἦταν στραμμένα πρὸς τὸν Ἁγιον, ὁ ὁποῖος καίτοι νέος τὴν ἡλικίαν ἦταν κατὰ Θεὸν Σοφός, ἐγκρατὴς καὶ σώφρων, γενναῖος δὲ καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν. Ἦταν *κάφρος* γιὰ τὰ μάτια τῶν συνομηλικιωτῶν του, καὶ γρήγορα τὸν *κατηγόρησαν* ὡς Χριστιανὸν στὸν Αὐτοκράτορα. Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως νὰ «μεταλλάξῃ» τὴν γνώμην του ὁ Βασιλιάς, ἡ δὲ στιχομυθία τὴν ὁποίαν ἀναγράφει ὁ ἐπίσημος βιογράφος τοῦ Ἁγ. Συμεὼν ὁ Μεταφραστής, *ἀνατυπούμενη* μᾶς δίδει τὸ μέτρον τῆς παρρησίας καὶ τῆς εὐψυχίας του.

— Μαξιμιανός. Λοιπὸν αὐτὸ πιστεύεις ἐσύ καὶ δὲν καταδέχεσαι ἡμᾶς, ἀνάξιε τῆς τιμῆς; Καὶ τί καλὸν ἀπὸ τὸν Χριστὸν ποὺ τὸν ἔχεις Θεὸν καὶ Βασιλέα;

— Ἁγ. Δημήτριος. Βασιλεῦ, τὰς τιμωρίας καὶ τὰς βασάνους μὲ τὰς ὁποίας μὲ ἀπειλεῖς, ἐγὼ τὰς θεωρῶ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ εὐεργεσίαν μου, διότι αὐταὶ θέλουσι προξενήσῃ εἰς ἐμέ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καὶ τιμὴν ἀκατάπαυστον».

Ὅσες φορές καὶ ἂν καταγραφῇ ἡ περικοπὴ αὕτη, πάντα θὰ ἔχῃ τὴν ἄμεσον προσφορὰν καὶ ἐπικαιρότητα! Κατηξιώθη ὁ Ἅγιος νὰ λογχευθῇ ὅπως καὶ ὁ Κύριός του, εἰς τὰς σκοτεινὰς φυλακάς τῆς Θεσσαλονίκης, ἕνας δὲ σκορπιός, ὁ ὁποῖος τὸ «ἔπαισε», δὲν τὸν ἔβλαπεν ποσῶς διότι ὅλοι γνωρίζομε ὅπως λέει ὁ Κύριος, «Πατεῖν ἐπάνω ὅφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ» (Λούκ. 10.19)

Τὸν Θεὸν τοῦ Δημητρίου δὲν ἐπεκαλέσθη ὁ Νέστωρ καὶ ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Γίγαντα Λυαῖον πρὸς κατασχύνην τοῦ Μαξιμιανοῦ;

Τὸ ἐκ πλευρᾶς Του διαρρεῦσαν ἅγιον αἷμα εἶναι αὐτὸ ποὺ διατηρεῖ τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης «ἄτρωτον». Διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑφισταμένη αὕτη κινδύνους ἐξωτερικοὺς παραμένει πάντα ἀκατανίκητος, ἐφ' ὅσον εἰς τὰς ἐπάλξεις αὐτῆς εἶναι ὁ Ἅγ. Δημήτριος, ὁ ἀκατάβλητος φίλος, ὁ προστάτης καὶ ποδηγέτης τῆς. Εἶναι αὐτὸς ποὺ συμπολεμεῖ μετὰ τῶν κατοίκων τῆς καὶ δίδει τὸ νικηφόρον μήνυμα διὰ μέσω τῶν αἰώνων.

Χρ. Μ. Χαλβατζῆς
Ἀναγνώστης

ΑΣΚΗΤΙΚΑ

Ὁσ. Π. ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

(Ἔκτῃ Συνέχειᾳ)

Διότι πῶς ἀληθῶς δὲν εἶναι φοβερὸν εἰς τοὺς ἐμβλέποντας διὰ τοῦ καθαροῦ ὀφθαλμοῦ τῆς ψυχῆς, τὴν σφοδρὴν ῥεύσιν τοῦ πυρὸς ἐκείνου, καὶ τὴν γῆν κατακαιομένην, τοὺς δὲ κατοίκους ἀναλυομένους ὡς κηρός, καὶ τὸν καπνὸν ἀναβαίνοντα;

Ἄρα γε τὰ παραδείγματα ταῦτα ἐκείνων, ὅσοι ἔπαθον πρότερον, δὲν δύνανται νὰ μαλάξωσι καὶ τὴν λελιθωμένην ψυχὴν; Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἄς ἀνατρέχωμεν συχνότερον εἰς τὴν ἱστορίαν, μᾶλλον δὲ ἀκαταπαύστως, ἵνα διὰ τῆς σπουδῆς τῶν καλλιτέρων, ἀποφύγωμεν τὴν συμφορὰν τῶν προειρημένων. Διότι ἡ ἀμέλεια αὐξάνει τὴν ἀφοβίαν, καὶ ἐκ τῶν δύο δὲ τούτων τὴν τε ἀμέλειαν δηλ. καὶ τὴν ἀφοβίαν γίνεται ἡ συνήθεια. Ὅσοι δὲ συνειθίσουσιν εἰς τὸ

κακόν, δυσκόλως ἀπαλλάττονται τούτου, καὶ τοῦτο γίνεται πρὸς βλάβην τοῦ πνευματικοῦ καρποῦ. Πάλιν ἄς ἐνθυμηθῶμεν ὡς ἐν εἰκόνι, πῶς ἡ μὲν Αἰγυπτία ἐκράτει σύρουσα τὸν Ἰωσήφ εἰς ἑαυτήν, ὁ δὲ θεοσεβὴς ἀφήσας τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ ἀπέφυγε τὴν ἀξιομίσητον ἐκείνην πράξιν. Καὶ πάλιν ἄς θεωρῶμεν διὰ τῆς διανοίας ἡμῶν, ὡς ἐν εἰκόνι, τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Βαβυλῶνος, πῶς ἐβίβαν πρὸς αἰσχρορργίαν τὴν μακαρίαν Σωσάναν· ἀλλ' αὐτὴ διὰ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου λογισμοῦ τοῦς ἐνίκησε. Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τοιοιτοτρόπως ἄς ἀγωνισθῶμεν εἰλικρινῶς, καὶ μάλιστα ἐπειδὴ εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι οὐδὲν τὸ κρυπτόν ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει γίνεαι φανερόν· ἄς σπουδάσωμεν, λέγω, νὰ φανερωθῇ εἰς ἡμᾶς πᾶσα ἀρετὴ, καὶ πᾶς ἔπαινος, διὰ νὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν ἐπαινουμένων καὶ οὐχὶ μετὰ τῶν κατηγορουμένων. Περὶ δὲ τῶν ὧν ἐζητήσατε νὰ μάθητε παρ' ἐμοῦ, καὶ πῶς πρέπει νὰ συναναστρεφώμεθα μετ' ἄλλων ἀδελφῶν, καὶ νὰ ἀρέσκωμεν εἰς τὸν ζῶντα καὶ ἀληθινὸν Θεόν, ἐὰν προσεύχησθε ὑπὲρ ἡμῶν, θέλωμεν σᾶς φανερώσει διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἄς ᾔναι καὶ μετὰ τῶν ὑμῶν καὶ ἐλπίς τις ἀγαθῇ, διὰ τοὺς ἐκζητοῦντας αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ. Ἄσπασαι τοὺς μετὰ σοῦ ἀδελφούς· σὲ ἀσπάζονται καὶ οἱ ἐνταῦθα ἀδελφοί.

Τέλος

Κινήσεις Ἀρχιερέων

Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
 Ἡ λαμπρὰ Πανήγυρις τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου
 καὶ τῶν Ὁσίων Γερασίου καὶ Ματρώνης τῇ
 20/10/86

Μετὰ τῆς προσηκούσης μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη εἰς τὴν ἐν Κορυδαλλῷ Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου, τοῦ Μεγαλομάρτυρος καὶ Θαυματουργοῦ, τοῦ Ὁσίου Πατρός Γερασίου, τοῦ ἀσκητοῦ καὶ Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας καὶ τῆς Ὁσίας Μητρός Ματρώνης, τῆς Χιοπολίτιδος.

Ἀπὸ ὁρθοῦ βαθέος, κατεκλύσθη ὑπὸ τῶν πιστῶν ὁ ἱερὸς Ναὸς καὶ πάρα - πολλοὶ προσκυνηταὶ παρέμειναν εἰς τὸν αὐλόγηρον τῆς Μονῆς, παρακολουθήσαντες μὲ ἄκρας εὐλαβείας τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν τῆς ὁποίας προεξήρχεν ὁ Παναγ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου π. Σωφρονίου Μποτόζη καὶ τοῦ ἱερολ. διακόνου Γεροντίου Λουδάρου.

Ἐπηκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου, εἰς ἱκανὴν διαδρομὴν, συμμετασχόντος καὶ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου.

Τὴν ἱερὰν πανήγυριν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας ὁ ἀντιεπισταγγελεύς Ἐφετῶν κ. Σιγούρος, ὁ διοικητὴς τοῦ οἰκείου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ὁ ἐκ τῶν διευθυντῶν τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ κ. Προβατάκης, οἱ νομικοὶ σύμβουλοι τῆς Μονῆς κ.κ. Σοφιανὸς καὶ Κομισσόπουλος καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας κ. Ἀναγνωστόπουλος.

Παρετέθη τράπεζα κατὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ὠμίλησεν δι' ὀλίγων ὁ Ἅγιος Θεσσαλονίκης καὶ ὁ κ. Σοφιανὸς χειροκροτηθέντες καὶ ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τὰ «βασικὰ βιώματά μας» Χριστὸς, Ὁρθοδοξία καὶ Πατρίς», καὶ τονίσας «πρέπει ὄχι μόνον ἀπαρασαλεύτως καὶ ἐν παντί καὶ πάντοτε νὰ τὰ ἐφαρμόζωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ διακηρύσσωμεν μεθ' ἱερᾶς ὑπερηφάνειας, πρὸς δόξαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεώς μας καὶ τῆς ἡρωοτόκου καὶ σοφοτόκου Ἑλλάδος μας». Τὸν ἐνθουσιώδη λόγον του ἐκάλυψαν ζωηραὶ ἐπευφημῖαι.

Ἀπευθύνομεν θερμότατα συγχαρητήρια εἰς τὴν Θεοτίμητον Ἀδελφότητα τῆς Σεβασμίας Μονῆς, τὸν ἐφημέριον καὶ πνευματικὸν τῆς πατέρα Σω-

φρόνιον, τοὺς ἱεροψάλτας, τοὺς Ἐπιτρόπους καὶ λοιποὺς εὐλαβεῖς διακονοῦντας ἐν αὐτῇ καὶ εἰς τὸ εὐσεβεῖς ἐκκλησίασμα, εὐχόμενοι πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθοδωρίαν καὶ δαψιλῇ ἀρωγῇ.

**ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ
 ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ**

Εἰς τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε πρὸ δύο ἐτῶν «Ἀρχιερατικὴ Εἰκοσαετηρίδα» ὁ ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος ὑπάρχει σχετικὴ σελίδα διὰ τὸν ἱερὸν τοῦτον Ναὸν ἀναφερόμενη διὰ τοὺς ἐκλειπόντας ἀγωνιστὰς, ὡς καὶ τὰ ζῶντα καὶ ἐνυπάρχοντα ἰδρυτικὰ πρόσωπα, τὰ ἀγωνιζόμενα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Πίστεως, καὶ ἐν καιρῷ εὐθέτω θὰ ἀναγράψωμεν τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν μνήμην.

Ἀποτελεῖ τῷ ὄντι σέμνωμα τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ ἱ. Ναὸς οὗτος, καὶ τόγε νῦν ἔχον, διοικεῖται ἀπὸ ἑπταμελῆ ἐπιτροπὴν ἀπαρτιζομένην ἀπὸ τὸν κ. Χρῆστον Σακελαρίου, Πέτρον Σαλισβουράκην Ἀνδρέαν Χατζήν, Χαράλαμπον Τσιλιβίγγον κ.ἄ. ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ εὕρισκομένων μετὰ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου πατρὸς Πολυκάρπου Μπεγνῆ καταγομένου ἐκ τῆς ἰδίας νήσου, διακρινομένου διὰ τὸν ἀκάματον ζῆλον καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, Εἰς αὐτὸ συνεπικουρεῖται ἀπὸ τὴν Γερόντισαν Χριστονύμφην ἡ ὁποία ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν διὰ τὴν εὐπρεπῆ καὶ εὐκτακτον ἐμφάνισιν τοῦ Ναοῦ.

Δεξιὸς ψάλτης ἀρτίως μουσικῶς κατηρτισμένος ὁ κ. Ἰωάννης Περδικούρης, πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν καλλιφωνον κ. Δημήτριον Χατζήν. Ἀριστερὸς δὲ ψάλτης ὁ κ. Ἰωάννης Σουλιώτης, ἐξάίρετος, πολυμελὲς οἰκογενειάρχης.

Κατόπιν ἐγγράφου ἐντολῆς, τοῦ ἀγίου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου τώρα καὶ ἐπὶ πέντε συναπτὰ ἔτη κηρύσσει ἐν ταῖς ἱεουργίαις καὶ Κυριακαῖς τὸν θεῖον λόγον ὁ κ. Χρῆστος Μ. Χαλβατζῆς Ἀναγνώστης, διατηρῶν ὁ ἴδιος ἐν ταυτῷ καὶ τὸ ὠριαῖον κήρυγμα ἐκάστης Παρασκευῆς, ἐν τῇ ἰδίᾳ Ἐκκλησίᾳ μετὰ τὸν πέρας τοῦ θεοῦ Ἑσπερινοῦ.

Διατηρεῖ ἐπίσης ὁ ἱ. Ν. Κατηχητικὸν Σχολεῖον ὑπὸ τὴν ἀκούραστον διεύθυνσιν τῆς Κας Μαρίας Σγούρδα ἀλλὰ τώρα κωλυομένης λόγῳ λοχείας ἀπὸ τὴν Ἀδελφὴν Μελάνην. Εὐγε.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος
Ἐπὶ τῇ Θεῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Θεοκτίστου καὶ
Ἱερομάρτυρος Ἀνθίου τῇ 3/9/86

Ἐτελέσθη μετὰ πάσης λαμπρότητος πανηγυρικὴ λειτουργία εἰς τὸν πλήρη πιστῶν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, εἰς τὰ Σπάτα, τοῦ ὁποίου προΐσταται ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης π. Ἀνθίμος Καραμήτρος.

Προέστη ὁ Παναγ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, συμπροσευχομένου τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ συλλειτουργούντων τοῦ ἐορτάζοντος πατρός Ἀνθίου, τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου Βάρκα καὶ τοῦ ἱερολ. διακόνου Γερωντίου Λουδάρου.

Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησε καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἐκφωνήσας καὶ τὸν Θεῖον λόγον.

Παρέτεθη τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν πολλοὶ πιστοί, χαίροντες διὰ τὸν ἐορτάζοντα ἄξιον ἱερέα καὶ πνευματικὸν τῶν πατέρων.

Συγχαίροντες καὶ ἡμεῖς, τοῦ εὐχόμεθα τὰ ἔτη ὡς πλείστα, ὑγιεινὰ καὶ εὐφρόσυνα, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ προσφιλοῦς του ποιμνίου καὶ ἐν γένει Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὁ Ὁ Ἅγιος Θεσσαλονίκης

Τὴν 3-9-86 προέστη ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ ὁσίου Θεοκτίστου καὶ ἱερομάρτυρος Ἀνθίου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀναλήψεως Σπάτων, διὰ τὸν ἐορτάζοντα ἄξιον ἀρχιμανδρίτην Π. Ἀνθιμον μετ' ἄλλων ἐκλεκτῶν κληρικῶν.

Τὴν 20-10-86 ἐλειτούργησεν εἰς τὴν ἐν Κορυδαλῷ ἱερὰν Μονὴν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, καὶ ἐλείτανευσαν μετ' ἄλλων ἱεραρχῶν καὶ πάσης ἀρχιερατικῆς μεγαλοπρεπείας τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου εἰς τὴν πέριξ περιοχὴν ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰς Ἀστυνομικὰς ἀρχὰς καὶ πλῆθος εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Τὴν μεθ' ἐπομένην ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης μετέβη ἀεροπορικῶς εἰς Λονδίνον δι' ὑψίστην ἐκκλησιαστικὴν ἀποστολὴν καὶ παραμένει μέχρι ἐκεῖ σήμερον διὰ τὸν Ἱερὸν αὐτὸν σκοπὸν.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Ὁ Ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος

Τὴν 3-9-86 ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν

Ἀναλήψεως Σπάτων ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγίου Θεοκτίστου καὶ τοῦ ἱερομάρτυρος Ἀνθίου, κατὰ τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Π. Ἀνθίου Καραμήτρου.

Τὴν 27-10-86 ἡμέραν Κυριακὴν ΣΤ', Λουκᾶ, ἐχοροστάτησεν καὶ ὠμίλησεν πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς, Δομοκοῦ.

Τὴν 15/28-10-86 ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐψάλη πανηγυρικὴ δοξολογία παρουσία Ἀστυνομικῆς καὶ Δημοτικῆς Ἀρχῆς, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐνδόξου ἡμέρας τοῦ «ΟΧΙ» τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὠμίλησεν δὲ καταλλήλως πρὸς τὸ πυκνὸν καὶ ἐνθουσιῶδες ἐκκλησίασμα, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τῆς φυλῆς μας, ὅτι ὅταν ὅλοι μας εἴμεθα ἐνωμένοι καὶ ὁμονοοῦντες ἐπιτελοῦμεν θαύματα!

Μᾶς ἐγνώσθη, καὶ τὸ ἀναγράφομεν, ὅτι ὁ ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ καθ' ἐκάστην ἐορτὴν καὶ Κυριακὴν λειτουργεῖ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Λαμίας Ἀγ. Σπυρίδωνος, ἐκτελῶν πολλάκις, χρεὴ ἀπλοῦ πρεσβύτου.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ καὶ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

Ἐπιβλητικὴ ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ «Τιμίου Σταυροῦ» εἰς Ἀχαρνάς.

Μετὰ ἐπιβλητικῆς λαμπρότητος ἐτελέσθη ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τῆς «Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ» εἰς τὴν φερώνυμον Ἀγίαν Μονήν, εἰς τὸ Μενίδι, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη ὁ Μέγας Ἑσπερινός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος ποιμὴν ἀρχῆς κ. Ἀθανάσιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ πολλῶν ἱερέων, συμπροσευχομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου.

Ἐπηκολούθησε ἡ κατανυκτικὴ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας εἰκόνας, εἰς μακρὰν διαδρομὴν, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν ὁ Βουλευτὴς κ. Κατσιγιάννης, ὁ Δήμαρχος Ἀχαρνῶν, κ. Βρεττός, ὁ Διοικητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ πλῆθος πιστῶν, ἐν βαθείᾳ συγκινήσει.

Ἐγένετο Ἀρτοκλασία καὶ ὠμίλησε ὁ Θεολόγος κ. Σ. Καραμήτσος. Παρέτεθη καὶ τράπεζα.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς, ἐτελέσθη ἡ Θεῖα Πανηγυρικὴ λειτουργία, εἰς τὴν ὁποίαν προεξήρχεν ὁ Ἅγιος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀγίου

Ευρίπου και Ευβοίας και τοῦ ἱερατείου τῆς Μητροπόλεως. Ὁμίλησεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος.

Παρετέθη τράπεζα, εἰς τὴν ὁποῖαν παρεκάθησαν πλείστοι ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου, οἱ ὅποιοι ἐξέφραζον παντὶ τρόπῳ τὴν ἀγάπην τὴν ἀγαλλίασιν καὶ ἱερὰν ὑπερφηανείαν του διὰ τὸν σεπτὸν καὶ ἄξιον ποιμενάρχην των.

Ἐκφράζομεν καὶ ἡμεῖς τὰ αὐτὰ θερμὰ αἰσθήματα καὶ συγχαίρομεν τοῦτον ὡς ἰδρυτὴν καὶ πνευματικὸν προεστώτα τῆς Σεβασμίας Μονῆς, τὴν Θεοσέβαστον Ἀδελφότητα αὐτῆς, τοὺς Ἱεροψάλτας Ἐπιτρόπους καὶ τὸ εὐλαβὲς ἐκκλησίασμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ταύτης, εὐχόμενοι πλουσίαν τὴν ἀπὸ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος ἀρωγὴν καὶ ἐνίσχυσιν.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΥΡΙΠΟΥ καὶ ΕΥΒΟΙΑΣ

Ὁ Ἅγιος Εὐρίπου

Τὴν 14-9-86, ἡμέραν τῆς παγκοσμίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, συνελειτούργησεν μετὰ τοῦ ἁγίου Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου.

Τὴν 26-10-86, ἡμέραν, τοῦ ἁγίου Δημητρίου Μυροβλήτου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Πλατανιστοῦ ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, ὁμιλήσας ἀρμοδίως.

Τὴν 20-10-86 ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, Κορυδαλοῦ συμμετέσχε εἰς τὴν λιτάνευσιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνας, προεξάρχοντος τοῦ ἁγίου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ ἄλλου πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Μᾶς ἐγνώσθη ἐπίσης ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς κ. Ἰουστίνος ἐξυπηρετεῖ ἐκκλησιαστικῶς καὶ τὴν περιοχὴν τοῦ Κορωπίου πολλάκις ὡς πρεσβύτερος.

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Ἡ 15η Ὀκτωβρίου ἐπεκράτησε νὰ λέγεται 28η Ὀκτωβρίου καὶ ἔτσι παραμένει ἐν τῇ Ἱστορίᾳ. Ἐπειδὴ συμβαίνει μερικοὶ ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς Συντάξεως νὰ εὐρίσκοντο εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν κρούσεως, ἔχουν πολλὰ νὰ εἰπουν διὰ μέσου τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ἄς τοὺς ἀφήσωμεν ὅμως ἐν εὐθέτῳ καιρῷ νὰ ὁμιλήσουν.

Τὸ νὰ κάμωμεν ποιητικοὺς χαρακτηρισμοὺς διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς ἡμέρας, φρονοῦμεν ὅτι θὰ χαλαρώσωμεν τὴν ἔννοιαν τὴν ἀπλὴν καὶ ἀτόφιαν τῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ καλὸν εἶναι νὰ τονίσωμεν ὅτι ἐκτὸς τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, ποῦ ἀποτελοῦν φωτεινὰ μετέωρα εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν, ἔχομεν καὶ τὰ σημερινὰ τὰ ὁποῖα πλησιάζουν τὰ βιβλικά κατορθώματα τῶν στρατηγῶν Γεδεών Σαμψών, Βαράκ τε καὶ Ἰεφθάε, ἕνας νὰ κυνηγῇ χιλίους ἢ μὲ μίαν σιαγόνα τοῦ ὄνου νὰ κατοτροπώνῃ τοὺς ἐχθροὺς του, ἔχει αὐτὸ τὴν σχετικὴν περίμετρον ἐν τῷ ἀλβανικῷ μετώπῳ!!

Ἄς ἀφήσωμεν τὸν φίλον ἀναγνώστην ἐν τῷ ἀλβανικῷ μετώπῳ νὰ μιλήσῃ:

«Ἦμουν Ἐπιλοχίας, διότι ὁ Ἐπιλοχίας τοῦ λόχου εἶχε φονευθεῖ ἐν τῇ μάχῃ, καὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν νεαρὸν λοχαγὸν τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ἐκυνηγίσαμεν ἕνα πλήθος ἀπὸ Ἰταλοὺς τῆς ἐπιλέκτου Μεραρχίας «Ἀλπίνι» παρὰ τὰ ὑψώματα τῆς Κλεισοῦρας εἰς τὴν τοπωνυμίαν Τρία Αὐγά, ποῦ ἦταν προωθημένη καὶ μία Μεραρχία Κρητῶν. Ἐκεῖ διεκρίθη ἐπίσης διὰ τὰς μάχας ποῦ ἔδωκε τὸ 34ον Σύνταγμα Πεζικοῦ Ἀθηνῶν. Δὲν δίδω τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου λοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνδόξως ἀπεστρατεύθη καὶ εὐδοκίμησε καὶ εἰς ἄλλον τομέα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ὁ νέος λοχαγὸς τῶν Εὐελπίδων κρατῶν

ἀτομικὸν περίστροφον καὶ ἐγὼ ὁ Ἐπιλοχίας μὲ ἀτομικὸν ὄπλισμόν, ξετρυπώσαμε ἀπὸ μία πλαγιά τοῦ βουνοῦ μία ὁλόκληρη διμοιρία τῶν Ἀλπίνι. Μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα μᾶς παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς λυπηθοῦμε. Καὶ πράγματι ἐγὼ καὶ ὁ λοχαγὸς μας τοὺς λυπηθήκαμε, τοὺς ἀφωπλίσαμε καὶ τοὺς παρεδώσαμε σώους καὶ ἀσφαλεῖς εἰς τὰ μετόπισθεν, διὰ τὰ περατέρω. Παρ' ὅλο ποῦ ἦσαν ἄσσοι ντυμένοι καὶ μὲ καινούργια «αἰλῆπιν μπάγκς» δὲν κρατήσαμε τίποτε διὰ τὸν ἑαυτὸν μας. Ὅχι λάφυρα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς διότι εἶχαμε πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν Παναγίαν Μητέρα Του. Δύο, μπροστὰ σὲ μιὰ διμοιρία! Ἀπίστευτον ἀλλὰ ἀληθές... Ἔτσι ὁ ἐχθρὸς καθίσταται ντροπιασμένος καὶ δειλὸς ὅταν τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸν κυβερνᾷ ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεόν».

Ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὰ ἱερὰ κατορθώματα τῶν πατέρων δὲν εἶναι ἀπλὴ ἀφήγησις, ἀλλὰ ζῶσα ἱστορικὴ πραγματικότητα.

Ἐξ μῆνας ἐκράτησε ἡ σύρραξις μεταξὺ ἡμῶν, καὶ τῶν ὀκτὼ ἑκατομμυρίων στρατοῦ ποῦ ἔφερεν εἰς τὴν Ἀλβανίαν ὁ Ντοῦτσε ἀλλὰ ἡ πλάστιγξ θετικὰ ἐγείρε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν «ὀλίγων» καὶ χωρὶς ἐπαρκὴ πολεμοφόδια.

Ἄς χαροῦμεν καὶ ἡμεῖς καὶ νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Κύριον καὶ τὴν Ἀνασσαν Μητέραν Του νὰ κατευθύνῃ πάντοτε τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων πρὸς νικηφόρον πέρας. Καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ γίνεταὶ αὐτό, ἐφ' ὅσον θὰ εἴμεθα ὁμονοοῦντες καὶ ἀπηλλαγμένοι φθοροποιῶν παθῶν. Τότε καὶ ἡ προσωπικὴ μας ἐπιτυχία σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς, θὰ εἶναι ἀδιαφιλονίκητη καὶ βεβαία.

ΟΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΜΑΣ. ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀξίων μας Ἀρχιερέων τοῦ Ἀγῶ-
νος, εἶναι «πλούσιαι ἐπιστολαὶ γινωσκόμεναι καὶ
ἀναγινωσκόμεναι» κατὰ τὸν Θ. Παῦλον, καὶ εἰς μὲν
τὰς ἱερουργίας των ὁμιλοῦν πρὸς τὸ Ἐκκλησίασμα
μετὰ πάσης χαρᾶς ἀλλὰ ὅταν τοὺς τεῆ τὸ θέμα ὅτι
αὐτὸν τὸν πνευματικὸν πλοῦτον, ποὺ ἀπέκτησαν ἐν
τῇ χριστιανικῇ των βιωτῇ καὶ τῇ συνεχῇ ἀναγνώσει
τοῦ λόγου πρέπει νὰ τὸν μεταλαμπαδεύσουν εἰς τὸν
κόσμον, ἐν εἶδει ἄρθρων ἢ πραγματειῶν, διστάζουν
νὰ πράξουν οὕτως. Ἐὰν τῷ ὄντι ἤθελον νὰ διο-
χετεύσουν αὐτὸν τὸν πλοῦτον καὶ ἐν «μελάνι»
φρονοῦμεν ὅτι τὰ πνευματικὰ των τέκνα ποὺ ἔτυ-
χον μεγαλυτέρας ἐγκυκλίου μορφώσεως, δὲν θὰ
ἦταν πρόθυμοι νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσουν;

Νομίζομεν ἀδιστάκτως ναί. Καὶ αὐτὸ τὸ δηνάριον
ποὺ τοὺς ἔδωκε ὁ Κύριος δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐνα-
ποθέσουν ἐντὸς σουδαρίου, ἀλλὰ νὰ προβληματι-
σθοῦν πῶς πρέπει αὐτὸν τὸν κεκρυμμένον θη-
σαυρὸν νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ ὁ ἄλλος πνευματικὸς
κόσμος.

ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ἐπ' εὐκαιρία τῆς παγκοσμίου ἡμέρας τῆς Εἰρή-
νης ὁ Πάπας συνεκάλεσε εἰς Καθολικὸν Ναὸν τῆς
Ἀσίζης τῆς Ἰταλίας ἓνα «ὄρμαθὸν» ἀπὸ λεγομέ-
νους πνευματικοὺς ἡγέτας ὄλων τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς
θρησκειῶν καί... προσευχήθη!

Ὅσοι τυχὸν εἶδαν τὴν σκηνὴν εἰς τὴν τηλεόρα-
σιν τὸν Πάπα νὰ συνεχέται μεθ' ὄλων τῶν κατηγο-
ριῶν τῶν ἐπὶ γῆς εἰδωλολατρῶν, κατεπλάγησαν διὰ
τὸ «φθηνὸ» κατρακύλισμά του. Νὰ προσεύχῃσαι (;)
νὰ ζητῇς βοήθεια διὰ τὸν κόσμον διὰ νὰ βασιλεύσῃ,
εἰρήνη! Μὰ τί μπορεί νὰ κάνῃ ἓνας Ἑβραῖος,
Τοῦρκος ἢ Ἰνδοῦιστὴς μέσα στὸν Καθολικὸν Ναὸν
τῆς Ἀσίζης; Νοθεύσατε τὴν πίστιν καὶ κατεργήσατε
τοὺς Κανόνας τῶν Πατέρων, καὶ ἔπειτα ζητεῖτε νὰ
ἔλθῃ ἡ εἰρήνη στὸν κόσμον, ἐφ' ὅσον ὁ ἄρχων τῆς
Εἰρήνης ὁ Ἰησοῦς λείπει ἀπὸ τὴν μιὰν συνάθροι-
σίν σας!!

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ...

Ἵποβρύχιον μὲ πυρηνικὰς κεφαλὰς καὶ ἄλλα
ἀτομικὰ σύνεργα ἔπιασε φωτιά καὶ ὑπέστη κατα-
στροφὴν τοιαύτην οὕτως ὥστε δὲν πρόλαβε νὰ

ρυμουλκιθῇ εἰς ἓνα πλησιέστερον λιμένα διὰ νὰ
σώσῃ τὰ ἑκατομῦρια δολλάρια ἀτομικοῦ του ὀπλι-
σμοῦ καὶ ἐβυθίσθῃ πλησίον τῶν Ἀμερικανικῶν
ἀκτῶν.

Καὶ διερωτᾶται ὁ καθείς. Τί θέλατε ἐσεῖς οἱ
«ἰδιοκτῆται» τοῦ ὑποβρυχίου εἰς τόσον μακρυνὴν
ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν γενέτειρά σας; Ναὶ μὲν μᾶς
βεβαιώσατε ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει ἀπὸ αὐτὴν
τὴν βύθισιν. Μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα τῆς
σήμερον αὐτὸ δύναται νὰ ἔχῃ ἀληθείας. Ποιὸς ὅμως
μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ ἐπισήμως ἐὰν μὲ τὴν πάροδον
τῶν ἑκατονταετιῶν αὐτῇ ἡ πυρηνικὴ γόμωσις ὑφι-
σταμένη φθορὰν μέσα στὸν ἀπεριόριστον χρόνον,
καὶ εἰς ἐπαφὴν, ὅς ποῦμε μὲ τὸ χλωριοῦχον νάτριον,
τὸ ἰώδιον καὶ ἄλλων χημικῶν οὐσιῶν τῆς θαλάσσης
δὲ θὰ προκαλέσῃ ἀτομικὰς ἀντιδράσεις, μὴ προσ-
διορισμένες;

Φαίνεται οἱ ἄρχοντες τῆς Γῆς ἐν τῇ ἀσυνέτῳ
αὐτῶν πολιτικῇ μᾶς τραβοῦν (θάπτον ἢ βράδιον)
πρὸς τὸν ἀτομικὸν θάνατον.

ΣΕΙΣΜΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑΝ

Πάλιν μᾶς ἐπεσκέφθη ὁ Κύριος ἐν ράβδῳ. Πάλιν
ἡ ὡραία πόλις τῶν Καλαμῶν εὐρίσκεται «δεινῶς
τετραυματισμένη». Καὶ εἶδαμε καὶ παρακολουθή-
σαμεν μὲ σφιγμένῃ τὴν καρδίαν τὸ δρᾶμα αὐτῆς
τῆς ἑλληνικῆς μας πόλεως. Οἰκτρον τὸ θέαμα. «Λίθο-
ξύλα κέραμοι κακῶς ἐρριμένα».

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ εἶτε
ἀπὸ τὸ περίσσειμά των εἶτε ἀπὸ τὸ πτωχὸν βαλά-
ντιόν των προσέφερον τὸν ὀβολόν των διὰ τὴν
ἀνακούφισιν τῶν δεινῶς πληγέντων ἀδελφῶν μας,
καὶ εὗχονται διὰ μίαν σύντομον ἀνοικοδόμησιν.
Ὅσοι ἤξεραν τὴν πόλιν ἐπόνεσαν περισσότερον
διότι ἦτο μία ὡραία πόλις συναγωνιζομένη τὰς
Εὐρωπαϊκάς, καίτοι ὀλιγάριθμος. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ
ὅποιον πρέπει νὰ ἐπισημάνωμεν εἶναι ὅτι ἡ ράβδος
ἐξ οὐρανοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ παιδαγωγικὸν χαρα-
κτῆρα, ὅχι μόνον διὰ τοὺς ἀδελφοὺς μας σεισμο-
παθεῖς, ἀλλὰ καὶ διὰ ἡμᾶς ὅλους ποὺ πονᾶμε διὰ τὸ
πνευματικὸν κατρακύλισμα τοῦ ἀνθρώπου.

Βαθεῖα ἡ συναίσθησις ὅτι ὁ Κύριος μᾶς ἐπισκέ-
πεται ἐν «ράβδῳ σιδηρᾷ» καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ τὸν
παρακαλοῦμεν ἀδιαλείπτως, διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ
τὴν καταίγιδα, φεῦ τὴν ἐπερχομένην!

Αἱ ταυτότητές μας. Ὁ ἀριθ. 666

Τί προηγήθησαν διὰ τὴν κατάργησίν του

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ

Βουλευτὴς Ἐπικρατείας

Κύριον Ἀγαμέμνονα Κουτσόγιωργαν
Ὑπουργὸν Ἐσωτερικοῦ

Ἐνταῦθα

Κύριε Ὑπουργέ,

Ἐπειδὴ κυκλοφορεῖ εὐρύτατα ἡ φήμη ὅτι οἱ ταυτότητες τοῦ Ν. 1599/11.6.86 «Σχέσης κράτους - πολίτη, καθιέρωση νέου τύπου δελτίου ταυτότητος καὶ ἄλλες διατάξεις», θὰ στηρίζονται στὸ ηλεκτρονικὸ γραμμικὸ σύστημα (Bar code) μὲ κωδικὸ ἀριθμὸ τὸ 666.

Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς 666 ἀναφέρεται στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου (Κεφ. 13,18) ὡς ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀναμενόμενου Ἀντίχριστου, γεγονὸς τὸ ὁποῖο προκαλεῖ μεγάλη ἀνησυχία στὴν κοινὴ γνώμη ἢ ὁποῖα ἤδη ἐτοιμάζεται σὲ ἐκδηλώσεις διαμαρτυρίας ἐξαιτίας τῆς ἄνω φήμης.

Ἐπειδὴ πρόθεση τοῦ ὡς ἄνω Ν. 1599/11.6.86 δὲν εἶναι ἀσφαλῶς νὰ προκαλέσει τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τῶν Χριστιανῶν, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν στὶς ταυτότητές τους, ἀριθμοῦ συνδεδεμένου μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κατ' ἐξοχὴν ὁργάνου τοῦ Σατανᾶ καὶ

Ἐπειδὴ τέλος ἄσχετα ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλη ἐρμηνεία ἢ χρησιμοποίησιν ὡς κωδικοῦ ἀριθμοῦ 666, ἐνῶ ὑπάρχουν τόσοι ἄλλοι ἀριθμοί, ἀποτελεῖ σκανδαλισμὸ, εἶναι δὲ ὁ σκανδαλισμὸς αὐτοτελὲς ἀμάρτημα καὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγεται.

Γι' αὐτὸ, ἐφ' ὅσον ἡ ὡς ἄνω φήμη εἶναι ἀβάσιμη καὶ γιὰ νὰ σταματήσει ὁ θόρυβος καὶ οἱ λαϊκὲς κινητοποιήσεις, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ κατωτέρω δήλωσή σας:

«Ἐπειδὴ κυκλοφορεῖ ἡ φήμη ὅτι οἱ νέες ταυτότητες τοῦ Ν. 1599/1986 θὰ στηρίζονται στὸ ηλεκτρονικὸ γραμμικὸ σύστημα (Bar code) μὲ κωδικὸ ἀριθμὸ τὸ 6.6.6., δηλώνουμε ὅτι ὁ ΕΚΑΜ εἶτε γράφει στὸ κωδικὸ σύστημα U.P.C. (Universal Product Code), εἶτε σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο γραμμικὸ

κωδικὸ σύστημα, δὲν θὰ περιέχει ἐμφανῶς ἢ ἀφανῶς ὡς σταθερὸ ἀριθμὸ τὸ 6.6.6. συγκεντρωμένου ἢ ἀραιωμένου ἢ καθ' οἷονδήποτε ἄλλον τρόπον ἀναμειγμένον μετ' ἄλλων γραμμικῶν κωδικῶν σημάτων, ἀλλὰ ἄλλον ἀριθμόν».

Μὲ τιμὴ

ΝΙΚΟΣ ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Τετάρτη 3 Δεκεμβρίου 1986

**Οἱ ταυτότητες δὲν θὰ ἔχουν
τὸν «διαβολικὸ ἀριθμὸ» 666**

**ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΝΤΟΝΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ**

Δὲν πρόκειται νὰ περιληφθεῖ ὁ «διαβολικὸς» ἀριθμὸς, «666» στὶς νέες ἀστυνομικὲς ταυτότητες! Τὴν διαβεβαίωση αὕτη, ὅσον ἀφορᾷ στὶς προθέσεις τοῦ ἀναγκάσθηκε νὰ κάνει τὸ ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν (σχετικὴ ἐπίσημη ἀνακοίνωση θὰ ἐκδοθεῖ αὔριο) μετὰ τὸ ζήτημα, ποῦ ἔχει προκύψει ἀπὸ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ὁργανώσεις!

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ θέμα αὐτὸ πέρνει τὴν τελευταίαν καὶ ὁριστικὴν του λύσιν. Τὸ εὐχόμεθα!

Παράδειγμα πρὸς μίμησιν

Παρ' ὅλον πού εἶναι αὕτη «κεκρυμμένη πράξις» ἐκ καθήκοντος δημοσιογραφικοῦ, θὰ τὴν ἀνακοινώσωμεν πρὸς μίμησιν καὶ παραδειγματισμόν.

Ὁ ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος τὴν Παρασκευὴν 1—11-86 μετὰ συνοδείας, μοναχῶν καὶ ἐκλεκτικῶν λαϊκῶν στοιχείων μετέβη εἰς Καλαμάταν, μὲ ἓνα πλήρες φορτηγὸν καὶ ἓνα ἡμιφορτηγόν, καὶ προσέφερεν εἰς τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες ἀδελφοὺς μας πολλὰ χρειώδη, πρὸ παντός, δὲ ἀφθονα μάλλινα κλινოსκεπάσματα.

Πράξις εὐάρεστος παρὰ τῷ Κυρίῳ καὶ καλοῦμεθα ὅλοι μας νὰ τὴν μιμηθῶμεν.